DEBRA DIXON

Un bărbat dur

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Prolog

Se forță să rămână trează în întuneric agățându-se de singura speranță, de planul pe care și-l făcuse. Nu mai avea noțiunea timpului, știa doar când ziua se schimba cu noaptea. Noaptea era altfel, mai rece.

Atunci apărea el. Totul se desfășura la fel. Deschidea ușa, îndrepta fasciculul lanternei pe ea și îi arunca o pungă cu un sandviș și o cutie de lapte sau suc. Apoi, închidea ușa și o lăsa în întunericul total din acel subsol umed. Totul fără o vorbă.

Doar când...

Dintr-o dată realiză că, de fapt, coșmarul ei nu se împărțea în zile și nopți ci în timpul înainte ca el s-o ucidă pe Jenny și cel de după. O va ucide și

pe ea. Poate nu în seara asta, dar curând. Nu avea cine s-o salveze. Acum când nu mai era Jenny, era complet singură.

Tremurând de frig se ghemui pe salteaua goală care mirosea a mucegai și a ceva și mai rău deși nu putea spune ce. Deodată se ridică în capul oaselor și trase de capătul saltelei. Îi scăpă un oftat ușor când întinse mâna și îl găsi acolo.

Era un ciob de sticlă ascuțit. Căzuse probabil când trântise cineva ușa. Trecu degetele cu grijă peste sticla rece pe care o găsise în praf, așteptând-o acolo ascunsă ca o comoară. Atunci îi venise ideea să încerce.

Auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini. Luptând cu starea de vomă de care doar rareori mai scăpa, își duse mâna la stomac. Se forță să apuce din nou bucata de sticlă; trebuia să fie gata înainte ca el să coboare. Poate nu se va mai ivi o altă ocazie.

Îngrozită, se ridică și se îndreptă spre scările de lemn și începu să urce: una, două, trei...

Numără treptele pe care le urca, le mai numărase de câteva zeci de ori. Dar o făcuse fără bucata de sticlă, era periculos să riște. Iar acum era îngrozită că-și putea pierde singura armă.

În liniște, cu inima bătând să-i spargă pieptul ajunse pe treapta de sus și se opri lângă tocul ușii.

Se lăsă în genunchi. Când se opri din tremurat începu să intre în panică, ceea ce-o făcu să reînceapă să tremure.

Își spuse că era mai bine să se ridice, iar mâinile să-i fie libere. Ușa trebuia să se deschidă la fel ca de obicei fără s-o atingă și cel care urma să intre să nu-și dea seama că ea se afla ascunsă acolo. Închise ochii și încercă să se calmeze. Își umezi buzele și se ridică.

Ținând cu grijă bucata de sticlă în mână, încercă să nu se mai gândească la șansele precare de supraviețuire dacă ar cădea de la înălțime direct în subsol. Dar nu mai conta, oricum. Bărbatul urma s-o ucidă. O ucisese pe Jenny doar dintr-un capriciu. Își rupse o bucată din tricou în care înveli ciobul de sticlă. De dincolo de ușă se auzeau zgomote. Ceva, ca un sac de carton târât pe dușumea, dar nu se auzeau pași. De ce nu venise el?

Își simți fruntea și spinarea acoperite de broboane de sudoare tocmai când mânerul se răsuci. Își ținu respirația, temându-se că și cel mai mic zgomot i-ar trăda prezența. Ușa se dădu de perete, lumina lanternei orientându-se spre salteaua pe care trebuia să se găsească ea.

Te rog, mai fă un pas, să te pot vedea. Te rog!

Și el îl făcu.

Dintr-o singură mișcare, Jessica îi implântă ciobul de sticlă în beregată, împingându-l cu toată puterea pe scări. Nu-și putea permite acum să-i fie milă de el. Nu și dacă voia să scape cu viață.

El se întoarse pe jumătate și dădu s-o apuce. Jessica scăpă un strigăt și se îndreptă spre ușă, agățându-se de ea cu disperare și lovindu-l în același timp cu piciorul, aruncându-l pe trepte.

Fugi în noapte, simțindu-se ceva mai sigură, până când realiză că se afla pe undeva, numai Dumnezeu știe unde. Nu existau vecini, trafic, nimeni care s-o salveze. Deodată văzu o luminiță printre copaci. Nu se opri din alergat și din țipat decât când apăru un bătrân dintr-o curte, exact în fața ei. Era în pijama, cu picioarele goale, dar în mâini avea o pușcă.

– Hei, tu! Unde naiba alergi așa?

– Vă rog, reuși să spună. Atât. Vorbele i se înțepeniră undeva în gât.

Bătrânul o prinse de mână s-o liniștească, apoi îi ridică bărbia în sus la lumina lunii să-i vadă chipul.

– Dumnezeule, exclamă el. Ești una dintre cele două fete pe care le caută. Una dintre gemene. O trase după el, în siguranța casei sale.

Capitolul 1

Jessie reușea uneori să scape luni întregi de coșmar, după care acesta se repeta în fiecare noapte, o perioadă destul de lungă. Era întotdeauna același. Același sentiment de neajutorare și teamă. Întotdeauna același țipăt care parcă îi despica inima; era un țipăt neauzit de alții pentru că se petrecea doar în mintea ei. Era țipătul lui Jenny, clar și ascuțit chiar după atâția ani.

Miezul nopții venea și trecea, dar Jessica tot mai stătea în mijlocul patului învelită într-o pătură veche privind ecranul televizorului pe care ca de obicei îl uita aprins. Nu avea nevoie de pătura cu care se acoperea: în Utopia, Texas, era foarte cald vara. Frisoanele veneau din interiorul ei, din teama de a adormi, și a se confrunta din nou cu trecutul.

Avusese o săptămână proastă. Pe cine voia de fapt să păcălească? Tot anul fusese așa.

Telefonul sună de două ori și ea se miră, deoarece se întâmpla foarte rar. Și atunci când se întâmpla îl lăsa să sune până când intra în funcțiune robotul. Și, ca de fiecare dată, în ultimul moment mâna ei se întindea de sub pătură și ridica receptorul.

– Da, zise ea, la fel ca întotdeauna.

Nu auzi nimic la început și se gândi că oricine ar fi fost închisese, dar apoi auzi o voce de copil:

– Domnișoara Dannemora?

Jessica aruncă pătura și sări în picioare cu un tremur de-a lungul șirei spinării. Nimeni nu trebuia să știe unde se afla Jessica Dannemora. Nimeni. Cu excepția lui Phil.

Devenise Jessica Daniels cu câțiva ani în urmă. Asta făcea parte din înțelegere. Nimeni nu știa natura asocierii lor.

– Cine naiba ești? întrebă ea.

– Iris Munro.

– Iris... Munro.

– Da, domnișoară, Philip Munro este tatăl meu.

– Înțeleg. Dar de fapt, Jessica nu înțelegea nimic. Fetița asta trebuia să doarmă la o astfel

de oră în loc să dea telefoane. Iar pe ea nu trebuia s-o sune nimeni la ora asta. Și ce vrei, Iris?

– Vreau să vă angajez.

Jessica reuși să nu pufnească în râs, dar imediat numele lui Phil readuse la suprafață niște răni care abia începuseră să se cicatrizeze. Nu avea nevoie de un angajament. Nu avea nevoie să știe nimeni cine era ea.

– Câți ani ai, Iris? întrebă ea într-un târziu.

– Doisprezece. Domnișoară Dannemora, nu v-aș fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important. Știu că nu mai lucrați, vă cunosc dosarul dar...

Dosar? Phil avea dosarul ei? Nu trebuia să existe așa ceva, ci doar numele și un număr trecut într-o agendă.

– Dosarul acela spune că nu ucideți femei și copii; acum suntem în fața unui caz deosebit, spuse Iris și sunteți singura care-l poate rezolva.

– Toate cazurile sunt la fel, spuse Jessica. Mulțumesc oricum pentru aprecieri, domnișoară Munro, dar eu nu mai ucid oameni. Nici pentru guvern, nici pentru tatăl tău, nici măcar pentru tine. Acesta era adevărul deși nu-și închipuia că fetița voia să-i ceară să omoare pe cineva.

Doar dacă nu...

Iris citise despre ea într-un dosar. Îi știa adevăratul nume, știa despre retragerea ei din activitate și mai precis știa unde s-o găsească. Și era fiica lui Phil Munro.

Își aminti deodată că nu era cu mult mai mare decât Iris când...

Găsi imediat o altă explicație. Fără a-și ascunde dezaprobarea și sarcasmul, Jessica îi spuse fetiței:

– Nu-mi vine să cred că Phil a coborât într-atât încât să pună un copil să facă o treabă atât de urâtă. Spune-i că răspunsul meu este „NU“. Întotdeauna va primi acest răspuns din partea mea. Eu nu mai lucrez.

– Tata nu știe că vreau să vă angajez.

– Va afla destul de repede, mormăi Jessica. Dă-mi-l la telefon.

– Nu pot să vi-l dau, nu știu unde este, tocmai de aceea v-am sunat.

Jessica închise ochii și-și spuse că nu era problema ei. Dar Iris o făcu să fie.

– Cred că s-a întâmplat ceva rău cu tata, mărturisi fetița și nu am la cine să apelez.

Dacă Iris ar fi sunat în altă noapte poate Jessica ar fi refuzat-o, dar nu și în noaptea asta.

Nu când își aminti cum este să ai doisprezece ani, să fii singură și să-ți fie teamă. Nu acum când durerea pricinuită de moartea lui Jenny era atât de puternică. Începu să pună întrebări și să-și facă planul.

La început, detectivul Sullivan Kinkaid se gândi că a greșit casa. Era foarte posibil. După ce mai verifică o dată lista de adrese coborî satisfăcut că ajunsese unde trebuia.

Din stradă, totul părea normal. Nu se vedeau nici semnele care există de obicei în aceste locuri, nici bilele de cristal, nici țigăncile seducătoare. Nimic nu indica salonul unui mediu, asta până nu mai înaintă câțiva pași.

Bine ai venit la Jericho, își spuse Sully privind galeria de clopoței de la intrare. Toți erau ai aceleiași persoane, important era să știi să-l alegi pe cel bun. Fiecare era marcat cu o plăcuță. Vizitatorul trebuia să sune la cel care corespundea nevoilor sale.

Primul, care avea un ochi de pisică, era pentru cei care căutau bogăția și frumusețea. Cel care

voia vindecare, dragoste sau înțelepciune suna clopoțelul de jad. Un altul, de cuarț, era destinat celor care căutau planul astral.

Sully zâmbi când văzu următorul clopoțel. Avea un onix care proteja împotriva răului. Ce păcat că nu-i spusese nimeni că putea rezolva toate problemele pe care le avusese doar cu o piatră semiprețioasă. Dar acum era oricum, prea târziu, răul fusese făcut.

Ultimul clopoțel – turcoazul, era pentru curaj.

Avea deci cinci opțiuni.

Dar pe nici unul dintre clopoței nu scria:“ pentru detectivii care caută o pistă“. Oricum, trebuia să încerce. Se decise la cel turcoaz și apăsă. Avea nevoie de curaj dacă trebuia să treacă printr-un interviu cu spiritele în întuneric.

Timp de o clipă, Sully simți lipsa unei crime care să-l solicite. Faptul că plecase de la echipa de cazuri speciale fusese prima decizie serioasă pe care o luase. Acesta avea să fie anul lui. Dacă nu-l va ucide.

Când se deschise ușa, Sully se încruntă. Acest mediu avea în jur de șaizeci de ani. Slabă și îmbrăcată în negru, femeia arăta perfect pentru

ceea ce făcea. Avea părul alb– albăstrui, cu ondulații mari. La gât purta un colier de argint cu turcoaze, care se repeta la mâini și inel. Sully pufni în râs, spunându-și că dacă ar fi apăsat pe butonul de jad, femeia ar fi apărut cu colierul potrivit.

– Sunt Lillian Anderson, zise femeia fără a-i întinde mâna. Te așteptam.

– Normal, doar am sunat la clopoțel.

– Da, dar ai sunat greșit.

Sully, sigur pe el, îi arătă actele.

– Nu-ți face probleme, detectivule, nu este vina ta.

– Nu?

– Nu am un clopoțel pentru cei cărora le lipsește liniștea interioară.

Zâmbetul acela sigur de pe fața lui Sully pieri, înainte să se poată întreba dacă era doar o vorbă spusă la întâmplare.

După ce închise ușa, femeia îl conduse într-o cameră de zi, unde într-un colț, se afla un paravan de sticlă de pe care privea un dragon ce arunca flăcări.

– Te așteptam, după cum ți-am mai spus, pentru că m-a sunat Georgia Petrovich. Ai discutat cu ea dimineață și probabil cu toate prezicătoarele de pe insulă.

– Da, doamnă, este adevărat. Și am o durere de cap imposibilă, încerc să găsesc un mediu care să mă ajute cu investigațiile.

– Înțeleg, zise femeia.

În spatele peretelui de sticlă se afla o măsuță de stejar și în spatele acesteia niște rafturi cu cristale și felurite pietre. Sully fu încântat să vadă că nu se afla nici o bilă de cristal. Lillian se așeză în fața lui și luă o pereche de cărți de tarot aflate într-o cutie.

– Sper că nu te deranjează că dau în cărți cât vorbim; ele mă ajută să mă concentrez.

Sully ridică din umeri.

– Bine, zise femeia, acum poți începe să-mi pui întrebări despre această persoană. Ce a făcut pentru a atrage vânătorul?

– Scuze, nu înțeleg.

– O urmărești, zise Lillian punând câteva cărți pe masă. Asta înseamnă că ești un vânător.

Sully trase cu coada ochiului spre cărți, observând că nu erau unele obișnuite. Ca și femeia care le folosea, erau vechi și rupte. Dar asta nu însemna că femeia nu știa să detecteze punctele slabe ale cuiva.

Ignorându-i întrebarea, Sully verifică informațiile, apoi o întrebă:

– Practici această meserie și sub pseudonim?

– Ca de exemplu, Madame Evangeline? Nu, zise femeia, dar mi-a spus Georgia despre tine.

– Ai folosit vreodată acest nume?

– Nu.

Femeia mai adăugă două cărți; de data asta ridică dintr-o sprânceană după care le lăsă să cadă.

– Știi pe cineva care folosește acest pseudonim?

– Nu.

– Poate vreun amator sau vreunul care a renunțat la meserie.

– Nu. Femeia puse o carte între celelalte și privindu-l în ochi îl întrebă: nu te-ai gândit vreodată că poate Madame Evangeline nu există în plan fizic?

Pe Sully îl pufni râsul, și, pentru a nu lăsa să se vadă asta, își coborî privirea asupra cizmelor de cowboy cu care era încălțat.

– Există, ne-a sunat la telefon.

– Poate a sunat din lumea spiritelor. Aș putea încerca să ajung la ea.

– Nu este necesar deocamdată, oricum, apreciez oferta.

Se ridică să plece. Se săturase de toate elucubrațiile celor care practicau această meserie, voia să se afle în compania unor oameni normali. Dar cel puțin femeia din fața lui fusese cinstită și nu încercase să-i vorbească despre „aura" lui.

– Nu mi-ai spus ce vrea persoana aceasta, detectivule.

Și întrucât șeful lui nu voia ca numele lui Phillip Munro să fie implicat, Sully îi spuse:

– Crede că cineva este în primejdie. Noi încercăm să verificăm, dar nu ne-a lăsat numărul de telefon noaptea trecută. Scoase o carte de vizită din portmoneu și i-o întinse: dacă-ți amintești ceva, sună-mă.

Lillian o luă.

– Nu va fi de nici un ajutor, murmură ea.

– Poftim? zise Sully întorcându-se brusc.

– Dacă fugi de trecut nu-ți este de nici un folos, te vei consuma inutil.

Ridicând sceptic dintr-o sprânceană, Sully zise:

– Acum urmează să vorbești despre aura mea întunecată?

Lillian scutura din cap.

– Georgia vede aura, nu eu.

– Chiar așa? Și tu ce vezi?

– Un înger care apare ocazional. Al tău plânge, acum.

Îndoielile Jessicăi legate de vizita la Jericho se amplificară chiar în momentul în care se apropie cu mașina închiriată. Cine naiba chemase poliția? Doar o prevenise pe Iris să nu spună nimic, să nu întreprindă nimic ci să aștepte sosirea ei. Ce naiba nu mersese așa cum trebuia?

Totul.

Jessica oftă privind farurile mașinii de poliție parcate în fața casei Munro de pe plajă. Încetini, o luă pe un drum lateral și parcă în fața unui bloc. Iar acum, ce trebuia să facă? Dacă Phil Munro dispăruse într-adevăr, așa cum susținea fiica lui, ultimul lucru care lipsea din toată afacerea asta era implicarea poliției.

Jessica scăpă o înjurătură. Lăsându-se pe spătarul scaunului, se gândi foarte serios să se întoarcă acasă, în Utopia. Și ar fi făcut-o dacă n-ar fi oprit-o cele două lucruri: o agendă neagră, și o puștoaică speriată care avea nevoie de ea. Nimeni

nu avusese nevoie de ea de foarte multă vreme. Nimeni nu crezuse în ea. Nu putea întoarce spatele copilei lui Munro.

Resemnându-se, întinse mâna spre telefonul mobil pe care-l închiriase o dată cu mașina. Bucata de hârtie pe care scrisese numărul de telefon și adresa lui Iris, se afla pe scaunul pasagerului, între poșeta ei și hartă. Formă numărul.

Înainte ca telefonul să sune a doua oară, cineva ridică și răspunse:

– Reședința Munro!

– Iris?

– Mătușă Jessica! Tocmai a sosit poliția. Vor să discute cu tata. Te-ai rătăcit iarăși?

Mătușă Jessica? Te-ai rătăcit iarăși?

Iris o surprinsese în timpul convorbirii telefonice de azi noapte, dar nu prin prostie.

– Da, iubito am ajuns, mă aflu pe... Jessica desfăcu harta și citi primul nume de stradă: pe Chandler. Este departe de voi?

– La cinci minute, zise fata. Apoi îi dădu instrucțiunile necesare, incluzând și codul de la poarta casei.

Felicitări, Jessie, își spuse ea, închizând telefonul. Iată-te și mătușă!

În timp ce Iris Munro vorbea la telefon, Sully decise că decorul în care se afla, culori pastel și mobilă din lemn scump, era cadrul perfect pentru o blondă care să-ți ia ochii. Căci Iris avea să fie una dintre acestea. Fata, îmbrăcată într-o salopetă de blugi cu un tricou vernil, avea doar una dintre cataramele salopetei închisă; una dintre bretele îi căzuse, sau poate așa se purta la adolescență, își zise Sully.

– Era mătușa, explică fata, deși nu era necesar s-o facă. Ți-am spus că o aștept. Poți sta să vorbești cu ea dacă dorești.

– Mulțumesc, Iris.

Figura fetei se însufleți subit.

– Sau poate vrei să-i lași cartea de vizită? Ea te va suna mâine cu siguranță.

– Prefer să aștept.

Iris ridică din umeri.

– Cum vrei.

Așezându-se într-un fotoliu cu dungi albastre și galbene, Sully își slăbi nodul de la cravată. Slavă Domnului că urma să sosească mătușa.

Altfel, întrebările lui n-ar fi făcut decât s-o alarmeze pe fiica lui Phil Munro. Chiar dacă încerca să fie de ajutor și părea descurcăreață, era totuși un copil.

Dacă Munro i-ar fi răspuns la telefoane, Sully ar fi închis cazul, l-ar fi înjurat pe șeful lui care l-a trimis după potcoave de cai morți și s-ar fi întors fericit acasă la atelierul lui de tâmplărie. Prefera să mai bată câteva cuie decât să stea aici. Dacă ar fi putut să schimbe două vorbe cu Munro acum ar fi plin de praf de la ferăstrău și nu de suspiciuni.

Sully își trecu degetele prin păr, apoi mai zâmbi fetei o dată, sperând că presimțirile lui nu se vor adeveri.

Nu putuse lua legătura cu Munro, nimeni nu știa unde se află acesta, nici secretara, nici vicepreședintele, nici pilotul lui, și acum, nici măcar fiica lui. Oriunde s-ar afla acest bărbat acum, mai mult ca sigur nu era într-o călătorie de plăcere sau într-o vacanță. Asociații lui fuseseră de acord că Munro nu era omul care să dispară fără să anunțe.

Iris auzi telefonul de la poartă și sări în sus:

– A venit!

Sully se ridică și el, nerăbdător. Majordomul care trebăluia prin hol o opri pe Iris, ducându-se el să-i deschidă mătușii. Dar nu deschise dintr-o dată ci se uită mai întâi pe vizor, apoi crăpă ușa. Sully realiză că acesta era mai mult bodyguard decât majordom.

– Mătușă Jessica! exclamă Iris, alergând spre ea și sărindu-i de gât, mișcare prin care o făcu pe femeie să-și piardă echilibrul și să se dea un pas înapoi. Ce bine c-o să stai aici până vine tata!

Sully nu făcu nici o mișcare. Singurul gest pe care-l făcu fu să închidă gura care-i rămăsese deschisă de cum o văzuse pe femeie.

Își imaginase că va veni o blondă, poate chiar și drăguță. Femeile cu bani pot să arăte foarte bine uneori iar el știa cum să se descurce cu această categorie. Avea și experiența necesară, pentru că Houstonul abunda de femei atrăgătoare care cochetau cu primejdia.

Dar mătușa Jessica era o brunetă senzuală, cu un ten măsliniu și putea trece ușor drept spaniolă sau italiancă. Era îmbrăcată foarte simplu, în șort kaki, cu tricou roșu, pantofi sport. Avea picioare

lungi care întreceau lungimea obișnuită a picioarelor care se puteau admira în Texas și poate că tocmai din cauza asta provocase multe probleme bărbaților, poate chiar accidente de circulație.

Oricum, nu avea aerul unei femei de bani gata care a trăit într-un turn de fildeș. Era o femeie care cunoscuse viața și probabil făcuse mulți bărbați să-și piardă mințile.

Dacă ar fi văzut-o în altă parte Sully nu și-ar fi închipuit că Phil Munro ar putea avea o astfel de soră. Femeia avea o meșă de păr alb în acea coamă neagră și reacțiile ei erau cel puțin ciudate. O bătu pe Iris pe umăr de parcă nu simțea nevoia s-o îmbrățișeze. În cele din urmă se întoarse spre majordom.

– Vrei să-mi aduci bagajul de la mașină?

– Desigur, doamnă.

Sully surprinse mina nefericită a omului, nefiind sigur dacă acestuia îi displăcea mătușa sau ceea ce îl pusese să facă. Iris se oferi să ajute la bagaje și ei doi rămaseră singuri. Când mătușa Jessica îl privi, Sully adăugă și calificativul periculoasă la lista celor menționate deja la adresa ei.

Primejdia sosise în Jericho.

Capitolul 2

În ce naiba ai mai intrat? se întrebă Jessica, privind într-o pereche de ochi de un albastru incredibil. Bărbatul n-o plăcea, era evident, deși n-o cunoștea. Pur și simplu nu-i plăcea figura ei.

Întorcându-i privirea, ceva anume, poate un al șaselea simț o atenționă: Jessie, fii foarte atentă cu indiviul ăsta. O evaluase prea brusc dintr-o singură privire. Ăsta nu era un polițai obișnuit, de oraș.

Ceva din atitudinea lui o făcu să nu se simtă în siguranță, de parcă ar fi avut toate răspunsurile la întrebările ei, iar acum era vremea unui concurs cine știe câștigă. Din fericire pentru ea, nu existase un astfel de concurs pe care să-l rateze până acum.

Se forță să-i întindă mâna.

– Jessica Daniels.

Bărbatul îi luă mâna, i-o strânse cu un gest prelungit, apoi mai lăsă să treacă o secundă până ce scoase o insignă din buzunarul blugilor.

– Detectiv Sullivan Kincaid.

Vocea lui avu efectul unei atingeri fizice. Ca și strângerea de mână, vorbele fură rostite cu oarecare încetineală. Fură rostite ca o provocare, cu aceeași încetineală cu care scosese legitimația. După ce aruncă o privire insignei, Jessica îl trecu repede în revistă din cap până în picioare, începând cu cravata cam șifonată, mânecile suflecate, blugii cam uzați și cizmele moderne de cowboy. Deși nu voia, trebuia să admită că era un bărbat care arăta bine.

Fără să-și dea seama de ce, Jessica simți nevoia să-l șicaneze. Sau poate o făcu din intenția de a stabili niște reguli și de a pune oarecare distanță între ei, înainte ca feromonii mamei naturi să scape de sub control. Singura decizie înțeleaptă era să scape de acest individ cât mai repede.

– Detectiv Kincaid, zise ea, este bine că porți insigna cu tine.

– De ce?

– Altfel te-aș fi considerat un cowboy fără noroc care a furat o pereche de cizme elegante.

– Știți, domnișoară... Sully făcu o pauză, neștiind care era starea ei civilă.

Când Jessica încuviință, bărbatul îi zâmbi de parcă era mulțumit că îi confirmase faptul că era liberă.

În alte împrejurări... zâmbetul lui ar fi îndemnat-o la multe, dar acum... Ca de obicei în viața ei se ivea omul potrivit la momentul inoportun.

– Domnișoară Daniels, zise el, nu-mi vine să cred ceea ce văd. Iris nu vă seamănă de loc, deși vă este nepoată.

– A, asta era problema! Nici nu are cum să-mi semene, nu-i sunt mătușă, ci doar o bună prietenă a familiei. Dar spune-mi, unde este Phil? Nu cumva are probleme?

– Din câte știu, n-a făcut nimic ilegal; și eu aș vrea să-i vorbesc.

În spatele lor, Iris și majordomul se luptau cu bagajele Jessicăi, pe care le lăsară în hol răsuflând ușurați.

– Mătușă, dar știu că ai pus jumătate din casă în bagajele astea! Vrei să stai mult aici?

Jessica simți nevoia s-o strângă de gât pe Iris pentru asemenea întrebare. Dar nu făcu decât să-i arunce o privire cruntă și să-i spună:

– Numai până se întoarce tatăl tău, iubito.

– Și când va fi asta? întrebă detectivul.

Când îl voi găsi.

Și întrucât era convinsă că acest Kincaid n-ar aprecia adevărul, se aventură.

– N-a spus când se întoarce, dar sunt sigură că va lua legătura cu noi, așa că-i poți lăsa un mesaj, să fii sigur că-l vom transmite.

În ochii Jessicăi citi că nu credea o iotă din ce-i spusese. De aceea, îndrăzni:

– Aș putea vorbi cu tine?

– O, nu! zise Iris apropiindu-se de Jessica. Fără ca aceasta să-și dea seama, fata o prinse de mână. S-a întâmplat ceva?

Luată prin surprindere de gestul fetei, Jessica nu știu cum să reacționeze. Palma lui Iris era caldă și atât de mică în mâna ei mare, de parcă ea ar fi fost o linie de demarcație între acest copil și restul lumii acesteia pline de răutate. Și chiar acum această lume plină de răutate se materializase în acest detectiv, înalt, suspicios, cu un zâmbet frumos.

El continua s-o privească. Apoi, se întoarse spre Iris.

– Aveam nevoie de niște răspunsuri de la tatăl tău și mă gândeam că i-o fi spus ceva mătușii tale. De asta vreau să vorbesc cu ea.

– Înțeleg.

– Iris, de ce nu te duci în camera ta? Mă ocup eu de tot. Jessica se gândi cum ar trebui să reacționeze o mătușă adevărată. Apoi, își aminti că mamele și toți cei care aveau grijă de copii le spuneau să-și facă temele.

Trei perechi de ochi se îndreptară simultan spre ea când îi recomandă lui Iris să-și facă temele. Majordomul era intrigat, Kincaid curios, Iris uimită. N-a fost o mișcare bună, își zise Jessica, realizând că făcuse o greșeală. Iris o scoase din încurcătură.

– Teme? Nu cred că este o idee nimerită, suntem în iunie, nu am teme de făcut.

– O, da, realiză Jessica. Dar nici de citit pentru vacanță nu aveți?

– Am citit tot ce trebuia, o liniști Iris.

Când Jessica încercă din nou să-i recomande ceva, Iris o opri:

– Am făcut toate temele pentru vacanță, am citit lecturile suplimentare, iar Rosa m-a ajutat să-mi fac curățenie în cameră. Dar o să plec oricum ca să puteți discuta lucruri pe care nu trebuie să le aud eu. Cu aceste vorbe, Iris dispăru.

Jessicăi îi trebui o secundă să se adune, în timp ce Kincaid continua să se uite la ea. N-o dezbrăca

din priviri, așa cum fac bărbații de obicei, mai devreme sau mai târziu. Nu, el îi provocă ceva și mai rău. Ceva care-i declanșă toate sistemele de alarmă. Jessica simți fiori pe șira spinării.

Deodată realiză că nu voia să rămână singură cu el și să primească toată atenția lui. Erau prea multe întrebările la care nu voia sau nu știa să răspundă.

– Bănuiesc, zise ea, că ai vrea să ne pui niște întrebări.

– Mi-au plăcut întotdeauna femeile care-mi anticipează intențiile, zise Sully, făcându-le semn ei și majordomului să se așeze. Se așeză și el cu picioarele desfăcute, cu coatele sprijinite pe genunchi. Bărbatul acela întunecat, cu un aer amenințător dispăruse, înlocuit de genul de băiat bun care-și făcea doar meseria și se pregătea de confesiuni. Dar Jessica nu era o femeie ușor de păcălit. Nu conta ce postură lua, ea nu-și putea ascunde neliniștea.

– Domnișoară Daniels, am așteptat momentul acesta pentru a-ți spune câte ceva, n-am vrut să neliniștesc fata, zise el, dar ieri am primit niște informații care ne fac să credem că Munro ar putea fi în primejdie.

La naiba, își spuse Jessica, iar mintea ei începu să gândească la diferite posibilități pe care Kincaid

le deschise acum prin vorbele lui. Dar nici ea nici majordomul nu căzură în capcană, ceea ce pe Jessica o făcu să-și schimbe părerea despre angajatul lui Munro. Poate că totuși era mai mult decât un majordom.

Kincaid continuă:

– Aș vrea să fac niște verificări despre Munro și să-l informez despre îngrijorarea noastră. Proceduri standard, de altfel.

Slabă prezentare, se gândi Jessica. Numai ochii îl făceau pe bărbatul ăsta să pară deosebit. Se înfigeau prea repede și prea adânc în oamenii din jur, se opreau asupra fiecărui detaliu.

Jessica scăpă o înjurătură în gând. Va trebui să fie foarte atentă; altfel se va trezi cu poliția implicată înainte de vreme. Întâi, va trebui să găsească agenda și s-o ardă, apoi polițaii puteau să intre liniștiți în toată treaba.

Încercând să pară detașată și un pic naivă ea spuse:

– După cum spuneai, o fi fost vreun telefon dat la aiurea; Phil era bine când am vorbit cu el.

– Când a fost asta?

– Dimineață pe la ora nouă. Mi-a spus că s-a ivit ceva neașteptat și se simțea vinovat pentru că-i promisese lui Iris să petreacă puțin timp cu ea,

lucru care nu s-a întâmplat, iar eu a trebuit să-l înlocuiesc. Eu am încuviințat, am luat avionul și am închiriat o mașină.

– Ești o veche prietenă a familei, nu?

– Da.

– Atunci cum se face că n-ai știut unde este casa?

Pauza dintre întrebare și răspuns poate că n-ar fi fost atât de mare dacă ceasul n-ar fi bătut exact atunci jumătatea de oră.

Jessica pufni în râs.

– Eu mă rătăcesc și pe drumul până la baie.

– Înțeleg.

Jessica făcu o grimasă. Bărbatul ăsta avea mai multe feluri de a face pe cineva mincinos chiar și fără cuvinte. Iar faptul că ea chiar îl mințea nu schimba cu nimic situația.

Kincaid n-o slăbi din priviri în timp ce-i adresă majordomului întrebarea:

– Când ai vorbit ultima oară cu Phil?

– N-am vorbit de câteva zile. Dar Phil obișnuiește să lipsească fără să anunțe.

Kincaid îl privi cu ochii îngustați pe majordom, mirându-se că acesta vorbea despre stăpânul lui cu multă familiaritate.

– Munro ți-a spus unde pleacă?

– N-o face niciodată.

– Meseria nu i-o permite, interveni Jessica. Clienții lui sunt persoane influente, nu poate vorbi despre ei. Le poate pune viața în primejdie dacă dă detalii.

Sully încercă să stabilească ce-l deranja mai mult la Jessica Daniels; faptul că încerca să-i distragă atenția, sau totala lipsă de curiozitate. De fapt nici ea nici Lincoln, majordomul, nu-l întrebaseră în ce fel de primejdie s-ar putea afla Munro. Nici măcar dacă Iris era în siguranță. Nu-i interesase nici numele persoanei care dăduse telefonul despre Phil.

Comportamentul acesta nepăsător i se păruse totdeauna ciudat. Majoritatea oamenilor în astfel de situații deveneau detectivi din fotoliile lor, cu curiozități greu de satisfăcut, cu zeci de întrebări pregătite. Cei doi din fața lui știau că lipsa lui Phil nu ascundea nimic misterios.

În timp ce așteptau amândoi următoarea întrebare, Kincaid îl studie pe bărbat. Acesta era cam plictisit și abia aștepta să scape. Cu Jessica era însă mai greu. Ochii ei negri nu lăsau să transpară nimic, nici măcar o scânteie de uimire sau de teamă. Și nu-l scăpa din ochi. Nu era bine să se

concentreze asupra ei și nu a situației pe care trebuia s-o rezolve; simțea nevoia s-o facă să-și piardă firea. Dar n-o va face, până nu se simțea pregătit.

Iar când o va face, nu vor exista martori. Și nici măsuța de cafea între ei. Nu va exista nici măcar aer între ei.

– Mi se pare cam ciudat, pentru un om cu mintea întreagă ca Phil să plece și să-și lase fiica singură. Dacă se îmbolnăvește?

Lincoln ridică din umeri.

– Fata n-a fost bolnavă niciodată. Iar camerista se ocupă de toate nevoile ei. Mama Rosei este bolnavă, altfel ar fi aici permanent. Iar Phil are mare încredere în ea.

– De cât timp lucrezi pentru Munro?

– De cinci ani la companie, de patru ani aici, acasă. Iar acum, fără nici o glumă, chiar trebuie să verific împrejurimile, pentru asta mă plătește Phil, să răspund la ușă, să duc copilul cu mașina și să nu scap din ochi tot locul ăsta.

Lincoln se ridică. Chiar dacă ar fi stat toată noaptea acolo, tot n-ar fi rezolvat nimic.

Sully simți undele care răzbăteau spre el dinspre Jessica. Femeia ascundea ceva.

Scoțând o carte de vizită din portmoneu, Sully i-o întinse:

– Aștept un telefon de la Munro, te rog să-i transmiți asta.

– Când o să ia legătura cu mine. Va fi plăcerea mea, detectiv Kincaid.

– Spune-mi Sully, zise el. Aici, pe insulă, nu ne formalizăm.

– Detectivule, zise Jessica, examinând cartea de vizită, cred că un telefon dat de cine știe ce aiurit nu ar trebui să ducă neapărat la o anchetă. Iar acum, dacă nu mai este nimic de discutat aș vrea să mă retrag, sunt cam obosită și trebuie să despachetez.

Sully se oprit în dreptul mesei privind curios bagajele Jessicăi.

– Cred c-o să-ți ia ceva timp.

– Nu prea. Jessica deschise ușa zâmbindu-i. N-am luat prea multe lucruri de data asta.

– Nu s-ar spune, zise Sully apreciind-o din priviri. Spune-i noapte bună lui Iris din partea mea.

– De ce nu-i spui singur, oricum a ascultat toată discuția din capul scărilor.

Sully întoarse repede capul și o surprinse pe Iris în genunchi ascultând. Fata roși ridicându-se.

– Noapte bună, Iris, nu-ți face probleme, lucrurile se vor aranja.

Înclinându-se în fața Jessicăi părăsi încăperea, dar în holul de la intrare se opri ca și cum ar fi fost lovit brusc în moalele capului. Văzuse de prea multe ori pachetul cu cărțile de tarot care se păstrau învelite în mătase, pentru ca să nu-l recunoască imediat. Numai astfel puteau fi protejate de energiile psihice nedorite. Iar Sully știa asta, întrebase de multe ori și aflase răspunsul.

– Așteaptă un minut.

Dădu drumul la mânerul ușii care se închise imediat și se apropie de măsuța de la intrare, unde erau expuse fotografii de familie și o poză a lui Iris într-o ramă de argint. Pe o plăcuță sub fotografie era scris numele fetei: Iris Evangeline Munro.

Imediat ce-l văzu pe Sully oprindu-se chiar la ușă, Jessicăi îi cam pieri zâmbetul cu care-l însoțise spre ieșire. Fusese atât de aproape de a scăpa de el! Ce naiba îl făcuse să se oprească? Se uită la Iris care se ridicase de jos și-l privea nedumerită pe detectiv. Asta nu era un semn bun.

Jessica se concentră din nou asupra lui Sully. Detectivul privea măsuța ca un om care a făcut o descoperire. Privind-o din nou pe Iris, Jessica înțelese că doi oameni din acea încăpere știau

ceva, ce pentru ea era încă necunoscut. Se uită cu atenție pe măsuță dar nu văzu nimic deosebit care să-i atragă atenția, ci doar niște poze de familie, un pachet, niște scrisori. Se părea că un portret al lui Iris aflat acolo captase atenția detectivului.

– Este vreo problemă, detectivule?

– Sully, o corectă el, fără a se întoarce spre ea. În cele din urmă el luă fotografia înrămată. Mda, mormăi el, cred că este o problemă.

– Care ar fi aceea?

Sully îi întinse fotografia.

– Iris Evangeline Munro.

– Câtă perspicacitate, exclamă Jessica, știi să și citești!

– Și printre rânduri chiar, zise el ridicându-și privirea spre capul scărilor unde nu se mai afla Iris. Jessica îi urmări privirea, nefiind nicidecum surprinsă că fata dispăruse de acolo. Teama de pe figura ei fusese evidentă.

– Uite ce este, zise Jessica cu mult calm, am avut o zi grea și mă resimt. Aș vrea să-mi spui mai repede despre ce e vorba.

– E foarte simplu, am fost duși de nas de un copil, zise el privind-o insistent. Ochii lui incredibil de albaștri erau foarte direcți, aproape o provocare. Încă o dată Jessica simți că omul avea

ceva cu ea, sau o acuza de ceva. Apoi, Sully ridică din sprâncene. Sau poate numai eu am fost în situația asta, iar tu ai știut tot timpul.

Fu rândul Jessicăi să se încrunte.

– Ce insinuezi?

Sully își trecu o mână prin păr, apoi își fricționă ceafa.

– Nu insinuez nimic. Spun că am fost luat drept prost. Mi-am pierdut toată ziua încercând să-l identific pe cel care a dat telefonul. Operatorul zicea că persoana era absolut sigură că Munro va fi răpit. Dar... un mediu trebuie să fie foarte sigur de asta pentru ca să informeze poliția.

– Mediu? Repetă Jessica. De când primise telefonul lui Iris nu și-l închipuise pe Phil decât ca victimă a violenței, imobilizat într-un spital poate, dar nu răpit. Iar dacă ar fi fost răpit ar fi fost pentru că era un tip bogat. Și nu pentru contul destul de mare din bancă ci pentru acea agendă mică, neagră. Prea mulți ar fi în stare să-și vândă sufletul diavolului pentru ea cu scopul de a anihila acea echipă de profesioniști care rezolva orice treabă murdară a guvernului. Și nu puneau întrebări.

Jessica nu știa cum era mai bine să reacționeze. Ridică fotografia fetei lui Munro, o privi, apoi o puse la loc.

– Și ți-ai făcut probleme pentru Phil din cauza telefonului dat de un mediu?

– Cam așa ceva. Șeful meu a avut coșmaruri numai la gândul că Munro putea fi răpit. În afară de asta nu prea avem multe de făcut aici, în Jericho.

În timp ce se prefăcea atrasă de fotografia înrămată, Sully veni chiar în spatele ei. Atât de aprope încât îi simțea răsuflarea. Cu doi ani în urmă nu se putea apropia nimeni prea mult de ea, mai ales încălțat cu cizme de cowboy. Prezența lui o învăluia și o făcea să-și țină respirația numai pentru a nu-i simți parfumul.

– Phil Munro este un tip bogat și influent. Acest sistem de securitate personală creat de el este un adevărat imperiu.

– Așa este, consimți Jessica. Dar ce legătură are asta cu Iris?

– Iris Evangeline Munro, repetă el, de parcă i-ar fi tors la ureche. Apoi, întinse o mână peste umărul ei și luă pachetul de cărți de pe măsuță. Până acum n-am fost sigur că madam Evangeline există cu adevărat.

Deodată, Jessica deveni conștientă de semnificația numelui pe care detectivul îl rostise atât de apăsat. Scutură din cap și se întoarse spre el. Dar

se dovedi o greșeală. Sully nu făcuse nici un pas în spate, iar ea era prinsă acum între masă și trupul lui, fără posibilitate de scăpare.

Era captivă, așa se simțea. Intimitatea asta nu păru să-l afecteze deloc pe Sully, dar ea avu probleme cu respirația. Nu prea avusese parte de bărbați adevărați în viața ei în ultimii ani, nici nu-și mai amintea cum era să simți trupul unui bărbat atât de aproape. Dar reuși să devină conștientă de primejdie; trebuia să scape de sub controlul lui Sullivan Kincaid.

Reuși să-și controleze pulsul și să-i înfrunte ochii pătrunzători. Dovedind un calm de care nu se mai credea capabilă, îi spuse:

– Spune-mi că nu sugerezi ceea ce cred eu despre Iris.

– Pare atât de nevinovată, nu? zise Sully făcând un pas înapoi. El desfăcu panglica cu care era legat pachetul cu cărți de tarot, arătându-i-le. Astea sunt cărți de tarot– așa cum au mediile și ghicitorile. Cred că va trebui să stau de vorbă cu această Madame Evangeline.

– Iris, strigă Jessica, neștiind dacă nu era mai bine s-o strângă de gât pe mucoasa asta care chemase poliția. Iris, vino încoace.

Jessica nu ridică glasul. Puștoaica continua să tragă cu urechea. Jessica putea să parieze că asta

făcea, deoarece căpșorul cel blond se ivi imediat. Era acum în picioarele goale și avea aerul unui copil speriat, iar Jessica se întrebă dacă luase acest aer doar pentru a impresiona. Probabil îi și mersese pentru că și ea simți nevoia s-o protejeze de toate lucrurile urâte din lume.

Jessica oftă și-și puse mâinile în șolduri. Trebuia să treacă peste această pornire maternă sau s-o lase pe Iris să-i ducă de nas. Întorcându-se spre Sully, descoperi că acesta n-o urmărea pe Iris, ci pe ea. Ceva din privirea lui de copoi suspicios se schimbase.

Nu, nu se schimbase. Se adăugase ceva. Umor poate, căci Sully râdea.

– Ce ți se pare ilar? întrebă ea. Este ceva caraghios și eu nu sesizez?

– Nu, răspunse Sully, căruia-i pieri buna dispoziție. Mă tem că va trebui s-o duc la șeful nostru ca să-i explice cum este cu telefoanele prin care pune poliția în alertă fără să fie cazul.

Jessica simți un junghi în stomac. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Iris să fie dusă la poliție, ca orice adolescent care trebuie mustrat. Îl trase pe Sully spre camera de zi, unde îi șopti:

– Sper că nu vorbești serios? Nici măcar nu ai convingerea că ea a dat telefonul!

– Asta încercam să stabilesc înainte de a mă fi târâ aici de cravata mea de mătase.

Jessica realiză că îl apucase pe Sully cu o mână de cravată, iar cu cealaltă de braț. Făcea greșeală după greșeală cu acest bărbat.

Respiră adânc și-i dădu drumul, apoi netezi cu grijă blestemata de cravată, moment în care îi simți mușchii pieptului, puternici și bine conturați. Obrajii îi luară foc, realizând că prelungise prea mult această operație. Sully era foarte încântat și o lăsase să continue. Jessica își retrase mâna și spuse:

– Scuză-mă, uneori mă las dusă de gânduri.

– Nu trebuie să te scuzi. Iar dacă tot vrei să știi, nu este ceva pentru care să te învinuiești.

Jessica realiză că Sully nu se referea la femeile care se lăsau luate de apă în public.

Înțelese că nu era genul de bărbat pe care să-l poată manevra. Înghiți în sec și aduse discuția pe un teritoriu sigur.

– Uite ce este, Iris e doar un copil. Aș vrea să-i vorbesc, dar fără martori.

– Desigur, dar deja avem elementele cheie, știm că puștoaica a făcut-o. Ai trei minute la dispoziție, dar după aceea este a mea.

– Desigur, fu ea de acord.

Iris o aștepta. Era încruntată și semăna acum foarte mult cu tatăl ei, dar acea privire familiară n-o deranjă. Apoi, fără să vrea, Jessica făcu un pas înapoi, îngrozită; era privirea surorii ei, Jenny, care știa să citească în sufletele oamenilor.

Jessica se întrebă ce putea să vadă Iris. Nimic bun; în ceea ce o privea, frumusețea era doar de suprafață. În rest, era rea până în măduva oaselor. Așa se născuse. Era geamăna cea rea, cea de la care porneau toate problemele, cea care supraviețuise. Cea care avea mâinile murdare de sânge.

– Nu te uita așa la mine. Cuvintele ei erau mai aspre decât intenționase, iar Iris își lăsă ochii în pământ.

Bine, își spuse Jessica. Apoi mai oftă o dată. Era normal să facă greșeli cu această Iris. De ce naiba se lăsase antrenată în treaba asta? Pentru că nu avusese încotro. Dacă lipsea Phil, trecutul îi amenința prezentul. Jessica știa precis de ce se afla acolo.

Pentru că măcar o dată voise să fie sora cea bună.

Iris nu avea idee ce era Jessica în realitate. Fetița credea că Jessica face parte din trupa de bodyguarzi de elită a tatălui ei, și era o femeie pe

care acesta o respecta. Iris avea așadar încredere în Jessica. Și tocmai asta era problema. Încrederea era ceva atât de fragil.

Jessica se uită peste umăr, ca să se asigure că Sully își respectase promisiunea:

– Iris, tu ai chemat poliția? Le-ai spus că ești Madame Evangeline?

Iris îi evită privirea.

– Da, eu.

– De ce ai făcut-o, Iris? Nu ți-am spus să nu suni la poliție, că mă ocup eu de totul?

Fata ridică în sfârșit ochii spre ea speriată, simțindu-se încolțită.

– Vorbisem deja cu ei când te-am sunat.

– Și pe mine de ce m-ai mai chemat?

– Pentru că poliția nu m-a încurajat.

– Cum vine asta?

– Nu-ți pot explica, zise Iris. Am sunat, am vorbit cu ei, mi-am dat seama că am greșit și te-am sunat pe tine.

Jessica trase aer în piept și o prinse de umeri.

– De ce nu mi-ai spus că ai sunat întâi la poliție?

– Dar nu pe ei i-am sunat întâi.

Exasperată, Jessica o întrebă:

– Dar pe cine ai sunat mai întâi?

Capitolul 3

În timp ce aștepta, Sully examină bucata de mătase în care fuseseră învelite cărțile, căzută pe măsuța de cafea, apoi trecu la cărțile de tarot. Erau mai mari ca de obicei, iar pe spate aveau o reprezentare suprarealistă a unui ochi. Răsfiră cărțile absent, așteptând ca Jessica și Iris să revină. Se aștepta ca Iris să apară un pic speriată, iar Jessica furioasă pe ea. Dar nici una dintre ele nu era așa cum se aștepta el. Ce naiba se întâmplase acolo, în hol?

Când văzu cărțile, Iris făcu ochii mari.

– Sunt prea mari pentru mâinile tale mici. Îți aparțin?

– Au fost ale mamei. Iris le luă strângându-le la piept cu un gest protector. Ea a murit de mult, așa că acum sunt ale mele.

Uneori, Sully își ura meseria. Ca acum, de pildă.

– Stai jos, Iris, îi spuse el.

Jessica strânse fata de umăr și se așeză alături de ea pe canapea. Iris luă între timp aerul unei ființe persecutate, care-și aștepta condamnarea la moarte. Sully o privi mai întâi pe Jessica; ea îi înfruntă privirea, și trecură câteva secunde până când el realiză că nu începuse să-i vorbească fetei. Dregându-și glasul, și încrucișându-și brațele, el puse întrebarea:

– Tu ai sunat la poliție aseară? Tu ne-ai spus că ești madame Evangeline și că tatăl tău va fi răpit?

Fata lăsă ochii în jos.

– Da, domnule.

– Aveai vreun motiv să fii îngrijorată pentru tatăl tău?

Iris își ridică ochii spre Jessica, dar Sully nu-și dădu seama dacă aștepta sprijin din partea ei sau altceva.

– Nu, răspunse ea.

– De ce ai sunat, Iris? Erai supărată pe tatăl tău? Ai făcut asta ca să-i atragi atenția?

– Nu, doar nu mai sunt un copil! Dar am uneori presimțiri; și mama le avea. Toată lumea spune că semăn cu ea în privința asta. Iar ieri am avut din nou o astfel de premoniție.

– Hai să lămurim lucrurile, Iris, zise Sully încercând să-și ascundă exasperarea. Ai sunat la poliție pentru că ai avut un presentiment?

Atunci interveni Jessica.

– Știi ce înseamnă asta, Sully? N-ai avut niciodată presimțiri?

– Mda, mi s-a întâmplat și mie. Sully își ridică ochii exasperat, căci nu avea de gând să dea înapoi. Tu ce-ai gândi, Jessica, dacă ai simți că ești mințită și nu poți dovedi asta?

Neînțelegând schimbul de cuvinte dintre ce doi adulți, Iris protestă:

– Dar nu mint! Am avut presentimentul că tata este în primejdie. Am dat în cărți să văd despre ce este vorba, dar asta nu mi-a fost de ajutor. Lincoln și Rosa n-au vrut să mă asculte, sau să zicem că Lincoln a făcut-o la început, dar apoi a pufnit în râs. Rosa și-a făcut cruce așa cum face de fiecare dată când am aceste premoniții. Atunci m-am hotărât să fac ceva înainte ca tata să fie în primejdie.

Sully se întrebă dacă Phil Munro merita lacrimile care apăruseră în ochii fetei lui. Căci numai Dumnezeu știa că alți părinți, tatăl lui, de exemplu, nu meritau nici măcar un gând. Grija excesivă a lui Iris începuse să-l irite.

– Iris, ți-a dat ceva de gândit? Vreun telefon ciudat?

Iris ridică ochii spre Jessica, apoi scutură din cap.

– Nu.

– Iris, când îmi răspunzi uită-te în ochii mei, nu la domnișoara Daniels, zise el mai hotărât de data asta. Ești sigură?

– Da, domnule, absolut sigură.

Sully nu era satisfăcut de răspunsul fetei, dar o lăsă mai încet pe moment.

– De ce n-ai spus poliției cine ești?

– Mi-era teamă că am făcut o greșeală. Sau că tata se va înfuria. Iar vocea polițistului era cum să-ți spun... ciudată, plină de energie negativă. De asta i-am spus că sunt Madame Evangeline și am închis.

Energie negativă? repetă Sully. Fata începuse să tremure rostind aceste vorbe. Deși se uitase de multe ori la Jessica de parcă ar fi primit vreo încurajare de acolo, Sully realiză că scena asta nu fusese pusă la cale de cele două.

Sully se ridică și începu să străbată încăperea cu pași mari, neștiind cum trebuia să reacționeze.

Deodată începu acea mâncărime în ceafă, care lui îi semnala primejdia. Ceva nu era așa cum ar fi trebuit, dar nu realiza ce anume. Era obișnuit să fie mințit, așa că se gândea întotdeauna la ce era mai rău.

– Domnule Kincaid, n-am vrut să fac nimic rău.

– Așa este, o susținu Jessica. Nu putem da pur și simplu uitării ce s-a întâmplat?

La această întrebare Sully se opri. Era oarecum tentat să facă asta, dar întorcându-se spre ele fu izbit de contrastul dintre cele două. Jessica era brunetă, Iris blondă. Una era foarte sexy, cealaltă continua să se joace cu păpușile. Îl impresiona aerul de vinovăție al mătușii, dar și cel de inocență al fetiței.

Iris nu era decât un copil care greșise din exces de zel; cu toate astea greșeala ei era gravă. Iar rolul lui era s-o facă să înțeleagă că nu era de glumă cu poliția. Trebuia să înăbușe din față rolul Madamei Evangeline. Așa că, de ce naiba se simțea ciudat? Pentru că numai monștrii sperie copiii. Iar el știa totul despre ei. Trăise cu unul timp de șaisprezece ani după care acesta îl urmărise mult timp, chiar și după ce murise. Dar nu știa nici el de ce avea impresia că aici se petreceau lucruri care se voiau ascunse.

În cele din urmă se hotărî și se adresă Jessicăi.

– Iris a făcut un raport fals poliției. Așa ceva nu se poate trece cu vederea.

Urmărindu-l, Jessica realiză că bărbatul nu era tocmai în largul lui când făcea aceste observații asupra unui copil. Ea și-l imagina preferând să tragă în oricine altcineva numai să nu fie nevoit să mustruluiască un copil.

– Iris, știi ce înseamnă să strigi „lupul?"

– Da, domnule.

– Bine, pentru că asta este ce ai făcut tu cu noi. Mi-am pierdut o zi întreagă punând întrebări, lăsând deoparte lucruri importante.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Dacă o să mai suni altă dată, poate nu te vom lua în seamă.

– Nu m-am gândit la asta.

– Ar fi bine s-o faci și să te mai gândești la banii pe care tatăl tău ar trebui să-i plătească pentru asta.

– N-aș putea să-i plătesc eu acum și gata? se oferi fetița. Din economiile mele.

Sully rămase fără cuvinte. Iar Jessica îl înțelese. Și pe ea o luase Jessica prin surprindere de câteva ori. Era un copil neobișnuit, o îmbinare între naivitate și înțelepciune.

Lui Sully îi trebui un minut pentru a-și reveni după oferta sinceră făcută de fetiță și-și încrucișă brațele la piept de parcă ar fi vrut să dea mai multe importanță vorbelor lui.

– Chiar dacă o vei face va trebui să-l informăm pe tatăl tău.

– Da, domnule, înțeleg, zise Iris căzând pe scaun.

– Iar acum, în loc să te iau la poliție o să te las în custodia domnișoarei Daniels. Dar data viitoare dacă-ți mai vin astfel de idei, vei ajunge la tribunal.

– Oricum, ești pedepsită, interveni Jessica, uitându-se la Sully care nu păru impresionat de decizia comunicată fetei.

– Iar ție, zise el, am să-ți spun câteva lucruri, zise el ridicându-se să plece.

– Da, zise Jessica urmându-l.

Jessica întoarse capul și văzu cum Iris întinde cărțile pe măsuță, dar nu reacționă pentru că Sully o luase de braț, trecând de bagajele ei, și ieși cu ea în aerul nopții de vară.

Făcură câțiva pași, iar el îi dădu drumul la mână încet, de parcă n-ar fi vrut s-o facă.

– Nu-mi place ce se întâmplă aici, Jessie, o să fiu cu ochii pe voi.

– Mă cheamă Jessica, ripostă ea. Și nu se întâmplă nimic ciudat aici, am pedepsit-o și gata. Cazul este închis.

– Sper că nu te deranjează dacă mai trec din când în când să văd ce se mai întâmplă.

– Asta depinde de frecvența cu care vrei să „treci". Nu prea pari un bărbat cu satisfacții mari!

O suviță din părul Jessicăi se prinse în brățara ceasului, iar ea încercă s-o desprindă și se simți penibil pentru că nu reuși din prima mișcare. Sully întinse mâna, eliberă șuvița apoi i-o dădu după ureche. Fu un contact scurt dar plin de semnificație, senzual, al cărui efect dură prea mult pentru a fi ignorat.

– Este adevărat, nu am prea mari satisfacții acum, dar nu este problema ta, Jess. Sper că nu ai nimic de ascuns!

O, dacă ai ști ! Dar ideea de a se ascunde de Sully o făcea să nu se simtă în largul ei. Sully se afla prea aproape de ea și își spuse că acest individ nu făcea nimic la întâmplare.

– Ce aș avea de ascuns?

– Draga mea, fiecare are ceva de ascuns.

– Desigur tu nu intri în discuție, i-o întoarse Jessica.

– Nu, pentru că eu am mai multe de ascuns ca oricine.

Sully își regretă vorbele imediat ce le rosti. Nu avusese intenția să fie cinstit, mai ales cu femeia asta pe care abia o cunoscuse și pe care o suspecta de... ceva.

Jessica izbucni în râs.

– Femeile nu rezistă la fraza asta, nu?

– Frază?

– Când pretinzi că ești tipul rănit de prea multe ori al cărui suflet chinuit caută un suflet pereche care să-l înțeleagă.

– Mda, merge cam tot timpul, admise el. De fapt Sully nu știa dacă era așa pentru că n-o mai folosise. Dar tu la ce fel de frază ai ceda, Jessica?

– Nu sunt genul care cedează.

– Atunci nu poți fi decât luată pe sus?

Sully avu o clipă impresia că vede teamă în ochii ei și iarăși deveni suspicios. Era evident că femeia asta se temea de el. Dar de ce? Ce ascundea?

Dar ea își reveni repede.

– Stai liniștit, Sully, nu mă tem de tine. Așa că poți trece pe aici când vrei.

Sully nu se lăsă amăgit de dorința ei de a deveni deodată un obiect al pasiunii lui. Poate se oferea

pentru a-i lua gândurile de la Phil Munro. Iar pentru a face jocul mai interesant, el îi dădu câteva sfaturi.

– În loc să te uiți înainte ai face mai bine să privești în urmă, eu nu prea respect regulile jocului.

– Ce coincidență! Nici eu. Iar acum, noapte bună, detectivule.

– O, am revenit la detectivule! Tocmai când începusem să vorbim aceeași limbă?

– Mi-a revenit bunul simț, îi explică ea, îndepărtându-se.

Sully începu să râdă.

– Noapte bună, domnișoară Daniels, spune-i lui Munro să mă sune.

– Asta când voi avea vești de la el.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jessica intră în casă fără a se mai uita în urmă.

Sully care privea cum femeia dispare, realiză că felul în care-și unduia șoldurile îl va urmări o bună parte din noapte. Poate tocmai asta îi fusese intenția, era o tipă misterioasă, o enigmă. Nu, mai bine zis un cameleon. Acum era rece și calculată, pentru ca apoi să devină provocatoare.

Sully scutură din cap și porni spre locul unde parcase, oprindu-se să se uite la mașina ei

închiriată. Privind în jur ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni citi numele companiei de la care fusese închiriată. Era o companie cunoscută, care cerea să se completeze o mulțime de formulare, unde va afla toate informațiile necesare. Dis de dimineață va începe cercetările despre această Jessica Daniels.

Imediat ce rămase singură, Iris întinse cărțile de tarot. Sully nu fusese de acord să le consulte. Acum, Iris simțea că va avea nevoie atât de Jessica cât și de Kincaid pentru a-și găsi tatăl. Când fuseseră toți într-o încăpere, simțise că fluxurile energetice ale celor doi se uniseră; cei doi aveau ceva în comun, iar ea simțise asta.

Iris așeză și ultima carte, apoi se apucă să le studieze, să vadă dacă acestea îi puteau da vreo informație. Știa că Jessicăi nu-i vor plăcea cărțile astea.

Ea era deja enervată de telefonul pe care îl dăduse Iris la poliție.

Iris știa însă că Jessica va trece peste asta așa că nu-și făcu probleme. Tristețea din ochii și sufletul ei o supărau, astea nu treceau la fel de ușor. Când

luase palma Jessicăi în mâinile ei simțise goliciune în sufletul acesteia. I se păru că Jessica nu este o ființă întreagă. Duse mâna la bilele de argint pe care le purta la gât; acestea îi dădeau întotdeauna putere. Se întrebă dacă nu era bine să i le dea Jessicăi. În momentul acela ușa se deschise și se închise datorită unei energii negative, așa simți Iris. Era Jessica desigur, iar Iris îi spuse:

– Avem o problemă.

– Numai una? zise Jessica, așezându-se lângă ea. Cred că sunt mai multe. Prima: tatăl tău nu ți-a dat obișnuitul telefon de duminică dimineața. Doi: ai sunat la poliție și mi-ai pus pe urme un polițai suspicios. Sully a avut dreptate în privința ta, ceea ce mă duce la problema a treia: aș vrea să cred că n-ai sunat și CIA înainte de a suna la poliție!

– Ți-am explicat deja! Nu prea s-au arătat interesați.

– Era normal să reacționeze astfel. Poliția era plină de energie negativă, iar eu din fericire eram „pe poziții".

– Așa este. Imediat ce ți-am auzit vocea am știut că erai singura care-mi va găsi tatăl.

– Asta înseamnă deja problema numărul patru: am patruzeci și opt de ore să-l găsesc pe tatăl tău înainte ca poliția să realizeze că lipsește și să vină după Madame Evangeline și Jessica Daniels.

Încruntându-se, Iris scutură din cap.

– Știi, Jess, nu cred că mai ai atâta timp, detectivul este deja pe urmele tale.

– Este clar. Probabil că tipul ăsta urmărește tot ce poartă fustă. Sau șort.

– Nu la asta mă refeream, zise Iris, trăgând aer în piept. Tipul ăsta te urmărește îndeaproape, te suspectează.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

Iris făcu un semn spre cărțile întinse din fața ei.

– Iris, nu cred în cărțile tale de tarot sau în bilele de cristal. Poate pe Sully l-ai păcălit, dar cu mine nu ai șanse.

– Și tu apari în cărți, iar oamenilor le place să audă despre ei.

– Și mie crezi că-mi place?

– Da, tu ești împărăteasa, zise Iris.

Jessica luă cartea de tarot și o privi uimită de senzualitatea pe care o degaja femeia goală întinsă într-o barcă, la lumina lunii, având un șarpe pe braț.

– Phil știe de cărțile astea?

– Sigur că știe!

– Grozav, Iris, femei goale în clasa a șasea! Acum, eu ce-ar trebui să fac, să fiu vexată sau impresionată de felul în care mă ilustrează cărțile?

– Speriată. Maiorul Arcana înseamnă că-ți vei pierde controlul. Nu cred că vei putea opri ceea ce va fi între tine și detectiv.

Zâmbind, Jessica îi spuse:

– Crede-mă, eu dețin controlul.

– Nici vorbă, i-o reteză Iris. Uite aici cartea asta, el este foarte puternic, un vânător care-și caută prada în noapte. Uite și Roata Norocului ceea ce înseamnă că a fost pus în mișcare ceva de o forță cosmică. Ceea ce cred eu este problema cu tata.

– Cum ai învățat toate astea, Iris?

– Am citit mult despre tarot.

– Dar nu puteai afla toate astea din cărți!

– Poți, dar ai nevoie de o memorie extraordinară. Mai trebuie să studiezi numerologia, culorile și simbolistica. Dar acum, revenind la Împărăteasă, ea este cartea pasiunii, a energiei. Și a dragostei. Uite cum se clatină barca!

Atrasă împotriva voinței ei de această bizarerie, Jessica se gândi la Sully și fără să vrea se înfioră:

– Acestui Maior Arcana nu-i place să i se clatine barca!

– Mai degrabă nu-i place cum o clatină Împărăteasa! Cred că se teme de ea. Iris întoarse o altă carte. Nu este un tip prea uman. Se teme de diavol, dar este atras de Împărătească, care este și bună și rea.

Jessica simți că inima i-o lua razna.

– Ce vrei să spui?

– În nici un caz că tu ești rea. Împărăteasa este umană. Șarpele reprezintă– aici Iris se încruntă și închizând ochii încercă să găsească cuvântul potrivit– transformare! Asta înseamnă o schimbare, nu? Unii susțin că mai înseamnă implicarea diavolului; dorința și răul sunt parte a cărții Împărătesei, ca și dragostea.

– O parte la care ea vrea să renunțe, șopti Jessica.

– Exact! Ca și cum ar vrea să se țină departe de șarpe. Cu toate astea nu reușește.

– Știu, zise Jessica. Iris, ce legătură au toate astea cu absența tatălui tău?

– Tot ce citesc aici în cărți are legătură cu tine. Detectivul nu te vede decât pe tine, crede că ești cheia. El este vânătorul, pe urmele tale. Aici apare un tată, al lui, dar ține de trecutul lui.

– Unde?

– Aici. Este o figură puternică, un tată plin de emoții, dar cartea este întoarsă. Asta înseamnă că n-a mers relația lor.

Jessica își aminti că Sully spusese că are foarte multe de ascuns. Dar ea nu voia să știe nimic despre Sully Kincaid. Cărțile astea nu-i puteau spune nimic despre el.

– Aș vrea să mă uit pe agenda și actele tatălui tău, Iris, unde este biroul lui?

– Acolo, dar este întotdeauna încuiat.

– Nu mai are nimeni cheia, Lincoln, Rosa?

– Numai tata.

– Atunci o să mă descurc eu cumva, zise ea și scoțând din sacoșă o cheie dădu să pornească spre birou.

Dar Iris o opri, arătând spre ușile din stânga camerei. Acestea duceau la biroul lui Phil și una din ele era deschisă. Cele două rămaseră fără suflare o secundă, apoi își făcură curaj.

Capitolul 4

Jessica trecu în fața lui Iris și scoase un pistol mic pe care-l avea ascuns în sutien. După ce-l scoase din ascunzătoare, îi trase piedica.

Uimită de repeziciunea cu care revenise la vechile obiceiuri, Jessica observă că încăperea părea în ordine, nu erau geamuri sparte, nici un semn de efracție. Se uită peste umăr pentru a se asigura că nu venea nimeni pe coridor. Iris o prinsese de bluză și se ținea după ea. Din fericire era o fetiță isteață, și nu scoase o vorbă. Jessica ar fi preferat să fie singură în această investigație, dar nu mai avea de ales. Dacă se întâmpla ceva, copilul era totuși protejat de ea.

Jessica se îndreptă spre acele uși duble. Se opri în dreptul celei închise, ținându-și respirația.

Deodată, avu sentimentul de ceva deja trăit. Își aminti alte timpuri, alte uși. Fiecare detaliu îi reveni cu claritate. Deveni fetița speriată de altădată, care se ascundea în spatele unei uși închise cu un ciob de sticlă în mână.

Scutură din cap trimițând trecutul înapoi, acolo unde îi era locul. O făcu înainte ca teama să pună iar stăpânire pe ea și să reintre în coșmar. Apoi, împinse ușa cu piciorul așteptându-se ca cineva să iasă sau să tragă vreun glonț. Dar nu se întâmplă așa, numai ușa se dădu de perete. În momentul acela o voce masculină îi spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu te mai furișa! Intră, odată!

Uluită, Jessica realiză că era vocea lui Lincoln și intrând îl văzu la birou cu receptorul în mână. Jessica reuși să strecoare pistolul în buzunarul șortului.

– Nu atinge nimic, îi spuse Lincoln, cred că am fost prădați.

Jessica îngheță încercând să realizeze cam cât i-ar trebui CIA să afle unde era Phil. Iris apăsase pe butonul Redial de la telefonul din camera lui, așa că ei veneau sigur, dar nu se știa când. Vor vrea și agenda lui Phil ca să stabilească vreo legătură între compania lui de servicii de securitate și dispariția lui.

El nu-i spusese niciodată care parte din guvern dădea ordinele pe care le executau oamenii lui Phil. Probabil se folosieră de el, dar o legătură evidentă și permanentă cu el ar da peste cap o serie de operații.

Dar... Phil, lucra pentru ei? Multe se puteau schimba în doi ani. Dacă i-ar fi refuzat i-ar fi înfuriat pe mulți până într-atât încât să-l elimine?

Unde naiba ești, Phil? Și mai ales, ce-ai făcut?

Nu credea că Phil fusese eliminat și nici că refuzase orice amestec pentru că lui îi plăcea prea mult primejdia. Jessica examină biroul, care era cam dezordonat, probabil cineva căutase în grabă agenda lui Phil.

Fiindu-i teamă că știa deja răspunsul, întrebă:

– A dispărut ceva?

– Nu știu, n-am apucat să verific. De fapt nici nu știu ce se afla aici pentru că n-am intrat niciodată, ușa era mereu încuiată. Numai Phil are cheia. Îmi cer scuze, domnișoară Daniels, deși Iris vă apreciază mult, dacă n-ar fi fost și detectivul Kincaid pe dumneavoastră v-aș fi considerat suspectă.

Jessica nu zise nimic; omul era oarecum îndreptățit să fie suspicios. Venise aici cu intenția să răscolească biroul lui Phil.

– Eu am ieșit afară cu detectivul, iar menajera a plecat; asta te face numai pe tine suspect.

– Tocmai din acest motiv sun la poliție, zise Lincoln.

– Nu! Jessica sări ca arsă.

Înainte ca Lincoln să scoată un cuvânt Iris se repezi și-i luă receptorul din mână.

– Poliția este deja pe urmele mele, Linc, pentru că am sunat să le spun de dispariția tatei.

Omul oftă dându-și ochii peste cap.

– Iris, iubito, spune-mi că nu tu ai fost cea care a inventat povestea cu dispariția lui Phil?

– Aș vrea să pot spune asta. Detectivul m-a amenințat chiar cu închisoarea.

– Are dreptate, zise Jessica. Ea avea propriile-i motive să țină poliția departe de acest caz. În special de Sully Kincaid. Era un tip prea perspicace. Înainte de a lua vreo inițiativă ar trebui să fim siguri că s-a întâmplat ceva. Presupun că Phil te-a angajat pentru că ești bun. Așa că, spune-mi ,Lincoln, cum putea să pătrundă cineva fără ca tu să știi?

– Dacă mă întrebai acum o oră ți-aș fi spus că este imposibil. N-am auzit alarma, nu există nici un semn de efracție, doar una dintre uși este deschisă.

– Poate că n-a intrat nimeni și ușa a fost lăsată așa de Phil. Ai mai încercat-o? Știi dacă a fost închisă?

Lincoln scutură din cap.

– Phil nu este un tip distrat.

– Poate s-a grăbit. De când îl știa pe Phil acesta era mereu pe fugă. Hai să trecem din nou faptele în revistă: nu știm dacă lipsește ceva. Nu știm dacă a intrat cineva. Nici măcar dacă ușa a fost închisă. Ce-ar zice Kincaid despre toate astea?

– Linc, trebuia să-l auzi, era furios pe mine! interveni Iris.

Începură să caute prin încăpere să vadă dacă lipsea ceva. După câteva minute începură să se întrebe de ce naiba mai încuia Phil aceste uși? Poate doar dacă exista vreun seif ascuns pe undeva și ei nu-l găsiseră încă. Jessica obosi și se așeză într-un fotoliu, moment în care ochii îi căzură pe un calendar de birou.

Era tipul clasic de calendar din care se rup sau se întorc foile. Se uită la el fără a observa nimic ciudat. Dar la un moment dat văzu că lipsea o pagină. Ultima.

Sully ieșise din perioada de jurisdicție, așa că putea suna la Houston să verifice compania de închirieri, dar n-o făcu. Și nici în cazul Munro nu mai voia să se implice. Dar dacă tot era aproape de Houston, de ce să n-o facă?

Trebui totuși să admită că venise la Houston mai mult din vanitate decât pentru investigații. Femeia aceea îl cam pusese pe jar. Și culmea, abia o cunoscuse. Voia mai mult decât să se culce cu ea. Simțea nevoia s-o mângâie, s-o țină la pieptul lui, să-i audă vocea în noapte, să știe de unde provenea acea meșă albă din părul ei negru. Voia să știe ce gândea Jessica. Voia să știe de ce se citea în ochii ei că fusese în iad și se întorsese de acolo.

Jessica Daniels îl intriga, se simțea atras de ea prin ceva ce nu putea defini. Erau două persoane puternice pe un teritoriu neutru care se confruntau, se verificau, se retrăgeau apoi. Când se apropiau prea tare, ieșeau scântei. Jessica le ignorase, dar el simțise nevoia să fie mai aproape de ea. Niciodată nu ieșea nimic bun dacă ignorai ceva ce te plesnea peste față, iar Sully știa asta prea bine. Învățase asta de la mama lui care-și ținea punga cu gheață pe obraz repetându-i că tatăl lui nu era chiar un bețiv irecuperabil. Tot mama îi spunea cu chipul plin de sânge că tatăl lor nu voia să-i bată, că îi iubea.

Mama ignora lucrurile rele, înlocuindu-le cu fantezii. Iar nemernicul lui de tată, dacă exista justiție divină trebuia să putrezească în iad, acolo unde-i era locul.

Sully nu va uita niciodată păcatele tatălui său. Nu-și putea permite s-o facă; prin venele lui curgea același sânge, avea deci aceeași pornire spre violență. Iar îngerul lui tot de asta plângea. Iată un lucru pe care-l avea în comun cu Jessica. Văzuse în ochii ei că și îngerul ei plângea. Dar de ce oare? Ce regreta Jessica? Ce secrete ascundea?

Ajunse la compania Munro și-și spuse că era bine totuși să-i pună secretarei acestuia câteva întrebări de rutină. Poate să-i pomenească și numele Jessicăi, să vadă dacă-i era cunoscut.

Dar se întâmplă ceva care-i dădu de gândit. O mașină albastru metalizat, îi luă fața și intră în parcarea clădirii în care se aflau birourile Munro. Ce naiba făceau Jessica și Iris aici?

Se luă după ele, dar pierzând destul timp la intrarea în parcare, recurse la un tertip prea uzitat. Se duse direct la recepționeră și îi spuse:

– Sunt Sullivan Kincaid. Se pare că am întârziat din nou. I-am promis lui Phil c-o să fiu aici la timp. În ce birou se află?

Femeia îi dădu informația fără să vrea:

– Fugi după ele, s-au dus direct la biroul domnului Munro. La etajul zece. Dacă te grăbești le prinzi din urmă!

Da, voia să le ia prin surprindere. Cele două puneau ceva la cale. Altfel de ce ar fi adus-o Jessica pe Iris aici, știind că Phil dispăruse?

Locul părea cam pustiu acum când toată lumea plecase la masă. O văzu pe Iris care stătea în fața unei uși mari de mahon, încheindu-se la pantof. Când ridică ochii și-l văzu, luă un aer dezamăgit.

– Nu, zise Sully, nu scoate o vorbă, nu striga, nu face vreun gest. Acolo este biroul tatălui tău? Acolo este ea?

Iris îi răspunse înclinând din cap la ambele întrebări. Figura ei speriată, faptul că nu îndrăznea să-l privească în ochi îi dădu de gândit. Desigur, nu era o vizită obișnuită la biroul tatălui ei.

– Te-a chemat tata? Dacă nu, stai aici, vreau să am o discuție cu mătușa Jessica.

Sully deschise ușa încet și intră. Jessica era cu spatele la el, aplecată peste calendarul de birou al lui Munro.

– Iris, șopti ea te-am rugat să mă lași liniștită zece minute.

– Îți ajung doar zece minute?

Jessica se întoarse cu o mișcare agilă de pisică, dar nu zise nimic, lucru care pe Sully îl surprinse. Când se întoarse cu fața spre el femeia avea un aer vinovat dar arăta al naibii de sexy.

– Te-ai cam speriat, nu? zise el. De ce? Doar nu ascunzi nimic!

– Așa este, nu ascund nimic. Dar dacă tot vrei să știi...

– Mă tem că trebuie să știu.

– Verificam calendarul lui Phil, nu știu când trebuie s-o duc pe Iris la dentist pentru aparatul corector.

– N-am observat că l-ar purta.

– Acum trebuie să i-l pună.

– Și la care dentist trebuie s-o duci?

Jessica ezită cam mult.

– Uite ce e, Sully, zise ea. O să-ți spun. Ai fost atât de insistent cerând să vorbești cu Phil încât m-am gândit că pot da de el, uitându-mă pe calendarul lui.

– De ce ai folosit minciuna cu dentistul, Jessica? Asta dacă nu cumva Phil chiar a dispărut! Care este adevărul, Jess?

Jessica lăsă să-i scape o înjurătură. Nu avea nici un răspuns pentru el deocamdată. Cu cât Sully se

apropia mai mult de ea, cu atât inima ei bătea mai tare. Imaginea vânătorului nu-i ieșea însă din minte. Ea era prada lui. Dar Jessica nu se temea din punct de vedere fizic. Ea ucisese bărbați mai puternici decât Sully, bărbați care meritaseră să moară pentru actele lor abominabile.

Jessica se întrebă ce naiba căuta bărbatul ăsta pe insula Jericho.

– Nu-mi place tonul pe care-mi vorbești! Și ți-am mai spus că nu s-a întâmplat nimic cu Phil, am venit aici doar pentru calendarul ăsta, este asta o crimă?

– Dacă n-ai venit să distrugi probele, nu este.

Jessica făcu un pas înapoi. Nu știa de ce simțise nevoia să se retragă. Fiecare celulă a creierului ei încerca să prelucreze mulțimea de informații cu care se confrunta, fiind în aceeași încăpere cu acest individ care-și concentrase atenția asupra ei. Cel mai bine era să pună o oarecare distanță între ei. Dar, din nefericire, Sully nu primea mesajul ei pentru că se apropia tot mai mult.

– Sully, cred că glumești! Ce fel de probe să distrug? Nu există probe! Nu este vorba de vreo crimă! A, dar tu de ce te afli aici? Te comporți de parcă ai urmări pe cineva nu doar prostiile unei copile.

– Nu cred că este o prostie. Ceva sau cineva a speriat-o pe fata asta. Ceva ce nu vrea să ne spună. Dar cred că tu știi despre ce e vorba, Jessica. Și mai cred că tu i-ai interzis să spună.

– Văd că voi polițaii, aveți o imaginație bogată...

El nu negă; iar ea își dori s-o fi făcut. Sully își ridică o sprânceană și zâmbi atotștiutor pe măsură ce Jessica se retrăgea într-un colț al încăperii. Aproape ajunsese să se sprijine de perete.

– Draga mea, ai fi uimită să știi câtă imaginație am dacă mi se oferă cel mai mic subiect de inspirație! Așa că ar fi bine să lași aerul ăsta de pretinsă inocență la o parte, Jessica, nu ți se potrivește! Acum aș vrea, dacă nu te superi, să-mi arăți acea programare după care ziceai c-ai venit.

– Ai și un mandat, Sully? întrebă ea iritată.

– Este nevoie de unul?

Resemnată, Jessica îi întinse pagina, sperând că el se va da la o parte ca să se uite la ea. Dar Sully nu făcu nici o mișcare ci continuă s-o blocheze, ignorând foaia de calendar din mână.

Jessica rezistă tentației de a-i evita privirea.

– Sully, ți-am dat foaia. Nu crezi c-ar trebui să renunți la a mă mai intimida?

– Încerc să realizez ce naiba mi se pare atât de ciudat când sunt în preajma ta. Nu cred o iotă din

tot ce spui. Și nu sunt sigur că-mi placi. Îmi amintești prea mult de mine. Și tu ești cu nervii la pământ, Jessie.

– După cum ți-am mai spus, mă cheamă Jessica. Iar acum aș vrea să te dai la o parte, ca să nu te lovesc direct în inimă.

– Este prea târziu pentru asta, Jess, nu am inimă.

– Bine că mi-ai spus, voi ținti mai jos în acest caz.

– Jessie, fetițo, ești cam rea de gură.

– Și asta este o crimă?

– Nu, asta nu.

Niciodată Jessica nu primise atâta aprobare într-o singură propoziție. În acel moment, antagonismul dintre ei dispăru, înlocuit de o insuportabilă tensiune... Jessica își simți buzele foarte uscate dar încercă să se rețină să nu și le umezească. Asta ar fi fost o invitație la dezastru, la a fi sărutată.

Sully lăsă capul în jos și ea realiză greșeala făcută. Bărbații ca Sully nu așteptau o invitație.

– Iubito, îi spuse el, ar fi păcat să las o gură ca a ta nesărutată...

Capitolul 5

Buzele ei erau atât de moi, se gândi Sully. Nici măcar nu era rujată, era o femeie naturală. Curând Jessica cedă și acceptă sărutul lui, ceea ce-i produse o mare satisfacție. Nu se așteptase ca Jessie să cedeze atât de ușor. Sărutând-o, Sully își puse hârtia în buzunarul pantalonilor apoi își adânci mâinile în părul ei. Jessica se abandonase în brațele lui, era ceva total diferit de ceea ce știa el.

Sully sărutase multe femei până la treizeci și trei de ani dar nici un sărut nu fusese ca acesta. Era plin de dulceață și inocență. Nici o femeie nu-l mai făcuse să simtă că-și pierde controlul. Simți nevoia să dea uitării toate motivele pe care le avusese să nu aibă încredere în ea. Nu-i mai păsa dacă nu era cazul s-o facă, dacă nu era nici momentul, nici femeia potrivită.

Jessie își sprijini mâinile pe pieptul lui. Fără a-și lua buzele de pe gura ei mâinile lui alunecară spre umerii ei. Sully simți tremurul pe care Jessica încercă să și-l reprime, dar nu se lăsă ci continuă s-o sărute dorindu-și s-o audă gemând.

Jessica nu mai putea raționa; acum nu mai putea decât să simtă. Toată lumea se redusese la sărutul lor, la trupul lui lipit perfect de al ei. Dar când își aminti de pistol, era deja prea târziu, Sully îi eliberase brusc gura.

– Ce naiba ai aici, Jessie? Ia să vedem ce ai aici!

El îi lăsă brațele în jos, apoi îi prinse încheieturile cu mâna. Cu cealaltă mână începu să-i descheie bluza cu o mână de expert, după cum constată ea.

Fără a încerca să se împotrivească Jessica rămase liniștită lăsându-l să găsească ceea ce căuta. Dacă s-ar fi luptat cu el ar fi acuzat-o și de împotrivire, pe lângă portul ilegal de armă. Erau singuri acum, iar el era polițistul. Și nu era sigur că o plăcea. Dacă ar fi plăcut-o îndeajuns i-ar fi scos arma din sutien, atâta tot.

Iar opțiunile ei erau limitate. Nu avea sens să-l mintă. Dar nici să-i spună adevărul. Nu acum.

Era un bărbat în misiune. Iar pe ea n-ar crede-o oricum. Făcuse prostia să lase garda în fața lui Sullivan Kincaid. Iar prostia se plătea.

Cu excepția răcelii din ochii lui, ea nu realiză cât de furios era. Dar atingerea lui era la fel de seducătoare ca și altă dată. O privea, cerându-i explicații pentru pistolul din sutienul ei. Dar ea n-o făcu. Jocul era sfârșit iar el câștigase. Iar ea va avea de dat și alte explicații.

– Ei, ia să vedem ce avem aici? zise el după ce reuși să-i deschidă bluza și sutienul transparent pe care-l purta. Iar sânii ei erau pregătiți pentru mângâierile lui pe care și el abia aștepta să i le dea.

Dar între ei era problema pistolului. Și a minciunilor. Și Phil Munro.

– Ce se întâmplă? îndrăzni Jessica, n-ai mai văzut un pistol până acum?

– Iubito, zise Sully, uite ce este, ăsta nu se numește pistol, cu ăsta nu poți împușca decât boabe de fasole. Sunt impresionat, e adevărat, dar nu de pistolul ăsta.

Jessica simți cum roșește și de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să îngreuieze lucrurile, nu se mai putea distanța de el. Iar ea își făcuse un scop în viață din a nu lăsa pe nimeni să treacă peste sistemele ei de apărare. Își dori să poată corecta cumva greșeala pe care o făcuse cu Sully.

– Nu este scopul vieții mele să te impresionez, îi spuse ea distanțându-se. De ce nu iei pistolul iar pe mine să mă lași în pace? În timp ce tu te declari uluit de ce vezi, eu aș putea răci.

– Draga mea, zise el zâmbind, extrăgând pistolul dintre sânii ei. Mi se pare că ești destul de sănătoasă ca să lupți cu o răceală în timp ce eu mai caut vreo armă prin buzunarele tale.

Jessica își mușcă limba ca să nu-i răspundă. Sully începu s-o percheziționeze fără grabă; de fapt, mai mult o mângâia. Jessica tremură de mânie. Era o căutare deliberată, cu scopul de a o scoate din minți. Acest bărbat știa exact cum să procedeze cu ea.

Amenințase, ridicase vocea, cu oarecare brutalitate dar nici una din astea n-ar fi impresionat-o și el știa asta. El voia s-o facă să-și piardă controlul, voia adevărul și-l va obține. Acest copoi mirosise că ea ascundea ceva, de fapt toți copoii buni erau așa. Iar acum când suspiciunile lui avuseseră o confirmare, nu-i va mai da drumul. Când se convinse că femeia nu mai avea nimic asupră-i îi dădu drumul.

– Acum vrei să-mi spui cine ești și de ce porți jucăria asta? Să nu începi cu minciuni că este

pentru autoapărare... m-am plictisit de astfel de gogoși. Sau mai aștepți până te găsesc pe listă? Sper că ai permis portarmă, nu?

Jessica își încheie cu demnitate nasturii bluzei.

– Îl port din același motiv pentru care și tu porți armă. Aș putea avea nevoie de el.

– Pentru ce?

– Să împușc șobolani pe două picioare.

Lui Sully nu-i plăcu ce auzi și văzu în ochii ei. Femeia asta nu glumea.

– Ai împușcat mulți în ultimul timp?

– Nu, nici unul. Femeia continua să-l privească în ochi. Nu avea nici o ezitare.

– Cine ești tu, Jessie?

După un moment de tăcere, ea îi spuse:

– De ce n-o întrebi pe Iris?

– Ei, uite ce idee bună mi-ai dat!

După câteva secunde el o introduse pe Iris în încăpere. Iris era îmbrăcată ca o adolescentă cu un șort și un tricou cu garnitură albastră. Era îmbrăcăminte tipic adolescentină, doar sufletul îi era al unui matur. După ce-i privi pe cei doi, cântărindu-i din ochi, ea întrebă:

– Iarăși avem probleme?

– Spune-i, te rog, Iris.

– Ce să-i spun?

– Adevărul.

– Dar i l-am spus deja.

Jessica zâmbi. Iris îi era loială până la sfârșit.

– A venit momentul să-i spunem tot adevărul detectivului care crede că am făcut ceva cu tatăl tău.

Uimită, Iris se întoarse spre Sully.

– Ea nu știa că tata lipsește. Eu am sunat-o și i-am spus.

– Așadar, n-ai vorbit ieri cu Phil Munro? întrebă Sully.

– Nu, n-am vorbit de mult timp cu el.

– Deci Iris a exagerat?

– Tata sună în fiecare duminică atunci când este plecat din oraș. Săptămâna asta n-a sunat. Dar o face de fiecare dată.

– Sună întotdeauna? Niciodată n-a uitat s-o facă?

Iris scutură din cap.

– Niciodată n-a uitat să sune duminica.

Sully se încruntă.

– Asta înseamnă că lipsește de cel puțin patruzeci și opt de ore. Și nu-mi place asta.

– Și noi două am fost foarte îngrijorate, zise Jessica. Mă gândeam chiar să te sun dacă nu apărea până mâine.

– Și între timp te-ai gândit să faci investigații de una singură?

– M-am gândit că le-aș putea face.

– Cine ești tu, Jessica, și de unde vii?

– Este una dintre bodyguarzii tatei, interveni Iris.

– Acum m-am retras însă, răspunse Jessica. De doi ani.

– Tata are numele ei pe o listă cu cei mai buni bodyguarzi speciali, așa cum îi numește el. Iar Jessica a venit la rugămintea mea.

– Înainte sau după ce ai sunat la poliție? întrebă Sully.

– După.

– A sunat mai întâi CIA, îl informă Jessica.

Sully lăsă capul în jos de parcă ar fi refuzat să mai lupte pentru o cauză deja pierdută.

– Nu vreau să aud că ai făcut prostia asta.

– Dar ăsta este adevărul, interveni Jessica. Vrei să faci un caz federal din asta, atunci să-l facem așa cum trebuie.

– Voiam să fac totul pentru a-l găsi pe tata, explică Iris.

– Așa că a apăsat pe butonul „redial“ din dormitorul lui.

– Și a sunat la CIA?

– Așa susține. Nu i-au spus mare lucru.

– Nu mi-a plăcut cum mi-au vorbit. Nu le-a păsat de tata.

Sully începu să străbată nervos încăperea.

– Ce legătură este între Munro Security și CIA?

Iris ridică din umeri. Jessica se uita la el sugerând că le-ar fi fost mai bine la toți dacă n-ar fi știut răspunsul la această întrebare.

– Bine, să lăsăm asta deocamdată. Astea sunt toate informațiile pe care le aveți?

– Da.

În pofida dovezilor că Jessica nu era tocmai o inocentă, el continua s-o dorească. Îi plăceau femeile fără complicații, dar ea nu era una dintre acestea.

Ea renunțase la minciună, dar spunea adevărul doar pe jumătate.

– Bine, atunci să începem cu ceea ce te îngrijorează pe tine, Jessica.

Agenda neagră. Dar nu putea spune asta cu voce tare. Nu lui Sully; de fapt, nu putea spune nimănui.

– Nu avem dovezi dar credem că a intrat cineva în biroul lui Phil din casa de pe plajă. Lipseau pagini din calendarul de pe birou.

– Așa că tu ai venit aici să verifici și calendarul ăsta.

Sully scoase din buzunar pagina dată de Jessica. Pe ea scria Gemini Electronics. 3274 Petrie.

– De ce ai luat pagina asta?

– Era singura cu o adresă.

Jessica zâmbi când văzu că Sully se duse să verifice calendarul. Era clar nu avea încredere în ea. Jessica o studie pe Iris întrebându-se ce simțea fetița. Una era să crezi că tatăl tău lipsea și alta să ți se confirme suspiciunile.

Sully rupse alte două pagini din calendar apoi ridică receptorul și sună la Jericho, după care le spuse:

– Să mergem!

– Unde ?

– La Gemini Electronics. Ai vrut să faci investigații, acum ai ocazia.

– Am de ales?

– Da, ne-am putea opri la biroul meu să văd dacă ai permis port armă.

– Bine, Sully mergem cu tine.

– Am știut că acesta va fi răspunsul tău.

Se urcară toți trei în mașina lui, pe locurile din față. Iris se așeză între ei. Era deja speriată și nu voise să stea în spate. De cum se apropiară de

interesecția care ducea spre Petrie, Iris se aplecă mult în față, aproape să se lovească cu capul de parbriz.

Apoi luă foaia din calendar unde era scrisă adresa completă:32-74 Gemini Electronics. Iris privi cu atenție foaia de hârtie. I se păru că Gemini îi sare în ochi. Nu putea fi adevărat și totuși... Iris îi întinse hârtia Jessicăi pentru confirmare.

Gemini era codul Jessicăi Dannemora.

Jessica sperase că Iris nu va lua tocmai acea foaie când se va uita prin calendarul lui Phil. Neștiind cum să procedeze pentru a nu-i da de gândit lui Sully, Jessica înclină foarte puțin capul. Fata îi întinse mâna dreaptă. Iris credea în vibrații și aură. Voia s-o testeze pe Jessica.

Încet, Jessica întinse mâna spre ea. Iris îi prinse mâna și închise ochii. După ceea ce ei i se păru o eternitate îi redeschise. Dar nu-i dădu drumul.

Jessica se gândi că ar fi vrut să treacă testul inițiat de Iris: își dorea ca măcar fata să aibă încredere în ea. Realiză atunci ce își dorea de fapt; o voia pe Jenny înapoi pentru a se simți întreagă. Simți cum lacrimile îi inundă obrajii și gândi ceva rău despre Sully; toate astea i se întâmplau din cauza lui.

Când ridică privirea Sully încetinise mașina. Strada pe care se aflau avea câteva magazine mici care nu păreau să facă prea multă vânzare. În cele din urmă Sully opri într-o parcare.

– Cred că am ajuns, le spuse el.

– Căutăm o companie de produse electronice, dar nu prea pare a fi ceea ce ne trebuie.

Sully le arătă numărul clădirii: 32-74 .

În momentul acela Iris strigă:

– Cred că aceea este mașina tatălui meu!

Jessica simți că i se oprește inima; văzu într-adevăr un Mercedes negru.

– Sper să fie numai atât, zise Sully care nu mai știa nici el ce să creadă.

Capitolul 6

– La naiba, Kincaid, intră odată! Detectivii aflați în încăpere exclamară nervoși, dar reacția lor nu-l surprinse pe Sully. Nici măcar pe Jessica. Ea o ținea pe Iris de mână.

Singura reacție pe care o avusese Jessica de la sărutul lor fusese în momentul în care găsiseră mașina lui Phil. Sully simțea nevoia s-o prindă de umeri și s-o scuture puțin, s-o forțeze să reacționeze.

În această privință semăna cu tatăl lui. Și el evita femeile pe orice alt plan în afară de cel sexual.

– Kincaid! îl auzi pe șeful lui.

Sully încercă să-și ia gândul de la Jessica și oftă ca un condamnat. Nu mai avea cum să iasă din acest caz.

Peter Keelyn, ultimul său partener din ultimii ani, își exprimă compasiunea.

– Dacă n-o să supraviețuiești, Sully aș vrea să știi... c-o să am grijă de iubita ta.

Afirmația lui Peter la adresa Jessicăi îl șocă pe Sully. Nu schiță măcar un zâmbet, dar îi spuse:

– De ce ți-aș lăsa ceva, Peter? Nici măcar nu-mi placi!

– Omule, nu poți s-o iei cu tine!

– Ba pot, dacă fac un pact cu diavolul.

– La naiba, Sully, chiar tu ești diavolul!

– Așa spunea și tata. Și asta în zilele lui bune.

Fără a-și mai aranja cravata, el se îndreptă spre biroul căpitanului Harlan Robertson. Dar o cravată bine aranjată nu avea să schimbe nimic pe figura acră a șefului.

– Închide ușa, Kincaid, zise acesta.

– Imediat, domnule. De cum intră nu-și luă ochii de la figura șefului lui, în care avea destulă încredere și pe care îl considera destul de apropiat. Acesta era singurul care știa motivul pentru care Sully părăsise echipa de cazuri speciale.

Harlan, cu tot aerul lui permanent dezgustat arăta ca un alergător la maraton. Era subțire, înalt, cu cămășile întotdeauna scrobite. Avea buzele foarte subțiri care se transformau într-o linie atunci când era furios. Ca și acum, când omul părea complet lipsit de buze.

Sully se așeză pe unul din cele două scaune libere din încăpere. Conform obiceiului Harlan trase o înjurătură și intră în subiect.

– De ce te-ai întors în oraș, Sully?

– Să fac un tur, poate? Văzând că Harlan nici nu zâmbește măcar Sully continuă: poate că trebuie să-i prindă cineva și pe băieții răi.

– Dar nu trebuie să fii tu acela!

– De ce nu le spui asta și lor? Nu eu am ales cazul, ci cazul m-a ales pe mine. Este ceva care mă ține foarte încordat, Harlan. Din nefericire am iar una dintre teribilele mele presimțiri.

– O, Isuse! exclamă Harlan, întinzând mâna după cutia cu aspirine. Intuiția lui Harlan era legendară. Acesta scoase trei pastile pe care și le aruncă realmente pe gât, cu ochii închiși, de parcă și-ar fi imaginat cele mai oribile scenarii.

– Nu aveam nevoie de asta tocmai acum.

– Ți-am spus, Harlan, nu am cerut eu cazul.

– Despre ce este vorba, Sully?

– Am o mașină a unui milionar, Phil Munro, care nu și-a sunat dunminică fiica și o femeie bodyguard care cred că mă minte ori de câte ori deschide gura.

– Te mai surprinde că femeile te mint, Sully?

– Lasă asta, Harlan! Phil s-a dus la o întrunire, de unde cred că l-au luat pe sus. Nu sunt semne

de luptă în mașină, nici urme de sânge. Dată fiind pregătirea lui a știut să se apere. Indiferent ce s-a întâmplat n-a avut loc pe Petrie. Dar femeia mă pune pe gânduri, i-am găsit un pistol în sutien.

– Cum naiba l-ai descoperit tocmai acolo, Sully? Spune-mi că n-ai avut vreo scenă intimă cu ea!

Sully ridică din umeri.

– Tehnic vorbind n-am avut.

– Și atunci cum ai ajuns s-o dezarmezi?

– Știi că am obiceiul să vreau să fiu singurul cu armă din încăpere.

– Nu erai tu cel care a vrut să scape de Houston? Nu tu ai vrut să scapi de meseria asta înainte de a nu mai putea simți altceva decât ură? Vrei un sfat, Sully? Exorcizează-ți proprii demoni și lasă-ne nouă infractorii! Nu te ambala în cazul ăsta.

– Da, dar indivizii ăștia au ajuns prea aproape de mine! Munro are o casă de vacanță în Jericho. Fetița lui locuiește acolo, iar noi i-am găsit mașina. Sunt deja implicat.

– Dă-mi trei minute să-l sun pe șeful tău și n-o să mai fi. Reședința lui Munro este aici, mașina aici, așa că este cazul lui Peter. Du fata acasă în siguranță și lasă-ne pe noi să ne facem treaba.

Ceea ce se întâmplase în biroul fostului șef îl marcase.

Când îl privi Jessica se înfioră. Dumnezeu trebuia să fie alături de cel care-și încrucișa drumurile cu Sullivan Kincaid. Iar ea se gândi că Dumnezeu trebuia să vină în ajutorul fiecărei femei care se îndrăgostea de el. Căci a-l iubi pe Sully era ca și cum ai fi ținut o tijă metalică în fața trăznetului sperând că nu te va lovi.

– Gata? întrebă ea.

– Aproape. Sully se întoarse spre un alt detectiv din încăpere: Peter, Harlan zice că tu te vei ocupa de cazul ăsta. Fă-mi te rog, o favoare. Fă tot ce știi că trebuie făcut, răscolește totul și pune aceeași întrebare chiar și de două ori, dar fă-o repede, află tot ce trebuie aflat. Mă înțelegi?

– Ai iarăși vreun presentiment? îl întrebă Peter.

Sully nu-i răspunse, o luă de braț pe Jessica și ieșiră.

Pe coridorul care nu se mai termina mergând alături de Sully și Iris Jessica avu un sentiment ciudat; i se păru că abia acum se simte și mai vinovată de moartea lui Jenny. Durerea și-o putea controla, chiar și singurătatea, dar nu și vina că-i supraviețuise. Iar când Phil Munro o găsise și-i oferise o posibilitate de a-și canaliza această vină ea o acceptase. Viața ei era un iad. În primul an

după ce se retrăsese din activitate se ascunsese ca un sihastru și reușise să-și controleze senzațiile și temerile. Dar în al doilea an acestea reveniseră.

Se părea că nu putea face nimic pentru a le opri. Iar Sully și Iris i le înrăutățeau. Chiar acum ea se gândi să oprească procesul acesta înainte de a fi prea târziu. Nu voia să-și facă probleme pentru Phil, să fie responsabilă pentru Iris. Nu voia nici forța brațelor lui Sully, nu voia să-și amintească cum este să fii sărutată de un bărbat.

Nu voia decât să fie lăsată în pace pe bucățica aceea ce pământ din Texas. Acela era tărâmul lui Dumnezeu, acolo unde-l simțea pe Domnul cel mai aproape de ea.

Iris nu scosese o vorbă de când plecaseră.

– Aș vrea să mergem în biroul tatei, zise ea brusc, să iau o fotografie de pe biroul lui. A fost făcută la Paști, este cea mai recentă. O vreau, zise fata foarte hotărâtă.

– Bine, Iris, așa vom face, o liniști Jessica. Nu pentru că astfel ar mai fi avut ocazia să răscolească hârtiile lui Phil, ci pentru că citise disperare în ochii copilei. Între timp, Sully o să dea niște telefoane.

– Vin și eu cu voi și sun de acolo, zise el.

Jessica era nemulțumită; acum toată lumea știa de dispariția lui Phil. Secretul fusese dezvăluit

multora, dar Sully tot nu avea încredere în ea. *Chiar te aștepți să creadă ce-i spui? Doar ți-a găsit un revolver în sutien!* Amintirea acelei clipe îi aduse sângele în față. Din câte realizase ea Sully nu dăduse revolverul altui detectiv și nici nu ceruse nimănui să-i verifice numărul. Ofițerul care-i luase declarația acceptase povestea ei cu telefonul dat de Iris, simulase chiar că o crezuse că este o prietenă de familie.

Numai Sully nu o credea nevinovată. Dar nu spunea nimic despre revolver.

– Bine, Sully, mergem toți trei în biroul lui Phil!

Sully o prinse grijuliu de mijloc conducând-o spre liftul aflat în mijlocul coridorului. În fața liftului se aflau doi bărbați, care-i priviră semnificativ, așteptând ca trioul să se dea la o parte. Aveau figuri specifice celor care lucrau pentru guvern.

– Au dat buzna în biroul domnului Munro și l-au percheziționat, se văicări secretara lui Phil de cum îl văzu pe Sully. Au spus că vor înapoia toate probele, dar domnului Munro nu-i va plăcea asta. Iris, mă bucur că te văd! Nu știi unde este Phil, aș vrea să vorbesc cu el! A, am uitat să mă prezint, sunt Caroline Mac Millan, secretara lui Phil.

– Eu sunt Sullivan Kincaid.

– Detectivul care a sunat ieri?

– Da, doamnă.

Caroline tăcu o clipă văzând-o și pe Jessica.

– Am găsit mașina lui Phil Munro, abandonată, o anunță el. Nu erau urme de violență, dar a fost vandalizată. Poliția din Houston se ocupă de caz. Iar până când vi se la lua un interviu aș vrea să nu vorbiți cu ceilalți colegi, nici măcar despre cei de la guvern. Sau despre mașină.

– Iris vrea o fotografie din biroul tatălui ei, murmură Jessica, iar femeia dădu din cap. Momentul în care urmau să ajungă în biroul lui Phil era o șansă de a scăpa de Sully, dar lucrurile nu ieșiră chiar așa cum ar fi vrut ea. Imediat ce ajunseră el o opri lăsând-o doar pe Iris să intre. Ei doi rămaseră în ușă scrutând încăperea din priviri. Sertarele unor dulapuri erau deschise șI probabil din ele lipseau dosare importante.

Jessica îl înjură pe Sully care-i întrerupsese primul raid prin biroul lui Phil. Acum, era prea târziu; dacă dosarul ei se afla acolo...

Sully se aplecă spre ea de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

– Ce-a fost mai interesant a dispărut de acum...

– Nu știu la ce te referi, zise Jessica.

– Draga mea, crezi că acei care au scotocit biroul știau ce să caute?

Ea nu zise nimic dar și tăcerea fu un răspuns pentru un bărbat ca Sully. El știa să adune bucăți de informații pe care lumea de obicei le trecea cu vederea considerându-le neimportante și scotea din ele teorii imposibile.

Iris luă fotografia.

– Putem pleca acum, nu vreau să mai stau aici!

– O duc eu jos, se oferi Jessica. Acum, după ce agenții scotociseră biroul nu mai avea ce să găsească.

– Bine, conveni Sully, dar mă așteptați în hol. Vreau să fiu sigur că ați ajungeți cu bine la Jericho.

– Să te asiguri că ajungem cu bine? Dar unde naiba ne-am putea duce?

– Știu și eu? Poate pe Knoll Road, Utopia, Texas.

Deci Sully îi știa deja adresa.

– De unde știi unde locuiesc, Sully?

– Am verificat la compania care ți-a închiriat mașina. Oricine are o insignă de polițist poate obține orice informație.

– Se pare că te-ai obosit mult să afli unde locuiesc. De ce nu m-ai întrebat pe mine?

– Poate că n-ar mai fi fost așa de distractiv.

– Probabil că te-a amuzat și cercetarea după permisul portarmă. Mă întreb de ce nu m-ai căutat și în lenjeria intimă, poate acolo se afla certificatul meu de naștere. Dar atunci cred că nu raționai!

Ceea ce spuse ea avu rolul de a trezi leul adormit. Inima ei începu să bată tot mai tare, dar amintindu-și că lăsase ușa deschisă și nu i se putea întâmpla nimic, se liniști.

Dar de ce spera ea că se va întâmpla ceva?

O, femeia asta care arăta al naibii de bine îi reamintea că nu se mai putea controla.

– Nu-ți face probleme, Jess, am acordat multe momente de gândire lenjeriei tale intime. Singurul motiv pentru care nu te-am arestat pentru port ilegal de armă este că fetița asta are nevoie de tine. Dar nu mă călca prea tare pe nervi s-ar putea să nu mai gândesc așa.

– Și să dai cu piciorul singurei tale șanse de a rămâne în acest caz? Ți-am văzut figura când ai ieșit din biroul căpitănului. Te-a scos din acest caz. Așadar, admite, Sully, că nu m-ai predat lor pentru că eu sunt biletul tău de întoarcere spre acest caz. Dar de ce naiba ești atât de supărat pe mine Sully? Ce ți-am făcut?

– În afară de faptul că m-ai mințit? De arma din sutien? De secretele tale?

– Mda, dar toate astea nu sunt de ajuns.

Nu ridicaseră vocile în timpul discuției, dar erau atât de aproape acum încât el o putea săruta dacă ar fi vrut. Dar el ar fi vrut mai mult decât un sărut.

– Jessie, dacă nu mai sunt supărat pe tine vom sfârși în pat. Lasă-mă în pace cu supărarea mea, ca să nu regreți.

– Deci sunt în siguranță dacă tac, zise Jessica și plecă.

Sully se opri la biroul secretarei.

– Vrei să-i transmiți domnișoarei Daniels că-mi pare rău că nu mi-am luat rămas bun de la ea? De când lucrează aici?

Carol îl privi uimită.

– N-a lucrat niciodată aici. Eu adresez felicitările de Crăciun tuturor salariaților. Acum doi sau trei ani venea destul de des pe aici. Șuvița aceea albă din părul ei foarte negru nu se uită prea ușor, zise femeia.

Sully ceru permisiunea să dea un alt telefon și contactă poliția din Utopia.

Capitolul 7

Imediat ce formă codul casei de pe plajă, poarta se deschise. Luă piciorul de pe frână apăsând pe accelerator. Nici mișcarea bruscă înainte și înapoi a mașinii, nici chemările ei nu avură nici un rezultat asupra fetei, care continua să doarmă.

Jessica se încruntă știind că somnul acesta profund era un mod prin care fata fugea de realitate. Se întrebă totuși de ce oare soarta trebuia să-i dea o astfel de lecție la o vârstă atât de fragedă. Jessica se îndreptă spre intrarea casei, cu Sully pe urmele ei, așa cum fusese tot timpul. De acum era obosită de felul în care o vâna acesta și ar fi dat orice să aibă câteva ceasuri doar pentru ea. Soarele apusese, era ora șapte, dar din zi mai rămăsese ceva. Nu putu să ignore faptul că urma noaptea, vremea în care ea trebuia să se confrunte cu fantomele trecutului.

Era ciudat cum i se schimba perspectiva. După o zi întreagă în compania lui Sully, tânjea după câteva clipe de singurătate și un loc în care să se ascundă. De la vizita făcută la biroul lui Munro, Sully devenise glacial, dar la fel de furios pe ea, de parcă ar fi așteptat cea mai mică scânteie să explodeze. Cu Iris între ei cina nu era momentul pentru a continua ultima lor discuție.

Temându-se de o nouă confruntare cu el Jessica coborî din mașină, spunându-și că poate Sully uitase de discuția lor. Dar nu era așa, polițaii nu uită nimic, niciodată. Mai ales cei încăpățânați, așa ca el.

Și el coborâse din mașină și se îndreptă spre ele cu pașii lui mari. Jessica încercă s-o ia pe Iris în brațe. Sully o opri.

– Las-o să doarmă, se vede că e terminată din cauza emoțiilor. O s-o duc eu în casă.

Sully o ridică pe fată care cuibărită la pieptul lui părea și mai micuță, fragilă și inocentă.

Jessica simți o strângere de inimă realizând că fata își petrecuse viața depinzând doar de bunăvoința străinilor. Trăise înconjurată de bodyguarzi, cameriste, servitoare care nu-i puteau oferi, oricât s-ar fi străduit, prietenie adevărată. Era asta un substitut pentru familia pe care fetița n-o avusese? Nu.

Fata își dorea cu disperare ca tatăl ei să fie în viață. Îl diviniza. Jessica își spuse că un tată mai tot timpul absent ca Phil Munro nu merita dragostea fiicei lui. Banii nu aveau importanță pentru această copilă, nici casele, limuzinele sau școlile particulare.

Nici pentru Jessica nimic din toate astea nu conta. Nimic nu putea înlocui golul lăsat de moartea lui Jenny și ar fi dat totul pentru ca ea să trăiască. Încercă să revină în prezent văzându-l pe Sully care împinse ușa de la intrare cu șoldul. Imediat apăru și Lincoln care arăta astăzi mai mult ca oricând ca un bodyguard, îmbrăcat într-o cămașă impecabil de albă cu pantaloni de culoarea ierbii abia cosite având la șold un Beretta de 9 mm. El îi ținu ușa deschisă lui Sully.

– Începusem să-mi fac probleme, mărturisi el.

– Poți să continui Lincon, se pare că suntem abia la început. A sunat Phil?

– Nu. Ce spune poliția?

– Lasă-ne un minut, Linc. Nu cred că Iris trebuie să audă toate astea din nou.

Sully care se apropie de ei după ce dusese fata în camera ei, o prinse de mână și o conduse spre încăperea în care Iris epuizată, adormise.

Era o cameră răcoroasă, cu o liniște binevenită după căldura toridă de peste zi. Jessica văzu postere cu unicorni deasupra patului fetei și-și aminti propria copilărie când fusese fascinată de aceste făpturi. O impresionă atenția pe care o manifesta Sully față de fată, când încercă să-i îndepărteze o șuviță de păr de pe față. Dar el își retrase brusc mâna de parcă n-ar fi vrut să fie surprins într-un asemenea act delicat și ieși din încăpere.

– Nu-ți face probleme, Sully, șopti ea urmându-l pe hol. N-o să spun nimănui că poți fi și tandru dacă vrei.

– Nu te va crede nimeni, chiar dacă ai țipa în gura mare.

– Dacă te pregătești să lansezi o altă insultă...

– Nu, Jessie. Nu la delicatețe se așteaptă lumea din partea mea.

– Dar la ce, Sully?

– Nu știu, întreabă-i pe ei.

– Dar îți pasă ce spun oamenii despre tine?

– Jessica, zise el întorcând-o cu fața spre el, dracul nu este atât de negru precum se spune. Știi, ieri mi-am pierdut o bună parte din zi cu câteva mediuri. Cei din categoria asta văd de obicei aura,

simt vibrațiile și ghicesc în cărți. Una dintre astea pretindea că vede îngeri. Despre îngerul meu susține că plânge. Al tău în ce stare este, Jess?

– Îmi pare rău Sully, când Sf. Petru a început să împartă îngerii eu eram prea ocupată cu pistoalele așa că l-am refuzat politicos.

– Păcat, exclamă Sully, cred că ai fi avut nevoie de unul chiar acum.

– Acum este prea târziu, mi-ar fi prins bine unul acum șaisprezece ani.

– Ce s-a întâmplat acum șaisprezece ani, Jessie?

– Nimic, pubertatea era de vină.

Când el pufni în râs ea se simți în siguranță pentru un timp. Nu trebuia să uite nici un moment că micile lui conversații joviale aveau scopul s-o facă să cadă în capcană. Acest bărbar știa foarte bine s-o facă să-și descopere secretele. În ultimele ore nu făcuse altceva decât să scape mai mult sau mai puțin onorabil din capcanele întinse de el. Iar ea se afla tot mai aproape de dezastru.

Lincoln îi aștepta nerăbdător în camera de zi. Sully îl puse pe scurt la curent cu ce se întâmplase; găsiseră mașina lui Phil, poliția percheziționase

biroul acestuia... Lincoln era vădit afectat de toate acestea, dar în afară de faptul că era mai încruntat ca înainte el nu reacționă în nici un fel.

– Aș vrea să văd biroul lui Phil de aici, din casă, zise Sully.

– Crezi că este bine? Din câte îmi amintesc nu ți s-a dat cazul ăsta, îi reaminti Jessica.

– Cine a spus ceva despre caz? Eu voiam doar să fac un tur al casei dar asta include și biroul, nu?

– L-am încuiat deja, se scuză Lincoln. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit. Am chemat o echipă specializată în electronică să verifice toată casa, să vadă dacă nu au fost instalate microfoane pe unde-va. Au verificat și acel birou pe care apoi l-am încuiat. Nu am cheia.

– Bine lucrat, zise Sully, Munro știe pentru ce te plătește.

Observând că pentru prima oară Sully era puțin încurcat Jessica se oferi:

– Ți-l deschid eu!

Amândoi bărbații o întrebară la unison:

– Ai cheia?

– Nu.

Lincoln lăsă să i se vadă uimirea, iar Sully își trecu o mână peste frunte.

– Desigur, am uitat ce persoană specială avem aici cu noi, zise el. Te rog, Lincoln, condu-ne la birou.

Jessica reuși să descuie ușa în aproape cinci minute. Deci noua jucărie instalată la cererea lui Lincoln nu era tocmai eficientă.

Cu cât stătea mai mult în preajma Jessicăi cu atât Sully se convingea că inocența sărutului ei fusese o iluzie. Femei asta nu avea nimic ingenuu. Imediat ce intrară, Lincoln remarcă:

– N-am observat dacă lipsește ceva, tocmai de aceea am chemat echipa.

Aruncându-i o privire Jessicăi, Sully realiză că ea nu-i spusese nimic lui Lincoln despre paginile de calendar care lipseau. Ea ridică din umeri fără a da vreo explicație.

– Nu știe de paginile lipsă, zise Sully când Lincoln închidea un sertar din alt colț al încăperii.

– Oricum, nu cred că vom găsi ceva.

– Dar ce căutăm de fapt?

– Pe Phil.

Sully zâmbi la gândul că nu va pleca până ce femeia nu-i va răspunde la întrebări. Și una dintre acestea era desigur ce căutau.

– Continui să crezi că a pătruns cineva aici?

– Biroul lui Phil din Houston este intact. Cel de aici răvășit.

– Poate Carol se ocupă de cel din Houston.

– Nu, zise Jessica sigură pe ea. Secretarele nu se ocupă de curățenie, iar din birou nu lipsea decât stăpânul acestuia, restul era la loc.

– Dar nu i-ai spus lui Lincoln despre paginile de calendar.

– Nu aveam de ce s-o fac. De ce să-l necăjesc?

– Mai spune-mi despre Lincoln.

– Se pare că are și misiunea de a o păzi pe Iris, printre altele.

– Ai încredere în el?

– Atâta cât poți avea încredere în cineva.

– Dar tu ai încredere în cineva, Jessica? zise Sully prinzând-o de mână.

– Nu, demult timp n-am mai făcut-o.

– În mine ai încredere, Jess?

– Tu ești ultima persoană din lume în care aș avea încrdere.

– Și totuși te afli aici!

– Sunt o proastă!

– Poți fi acuzată de multe dar nu și de prostie.

Ori de câte ori se afla foarte aproape de ea, echilibrul de forțe se înclina în favoarea ei.

– Biata mea Jessie, trupul tău crede în mine deși mintea ta refuză s-o facă.

– Și este asta o problemă?

– Uite ce e, Jessie, hai să mergem din aproape în aproape. Spune-mi de unde ai acea șuviță albă în păr, pentru început.

– Mi-a apărut instantaneu când te-am văzut prima oară, Sully.

– Ciudat. Carol susține că o ai de mult timp.

– Ai discutat cu Carol despre mine?

– Mda. Mi-a spus că i-a părut rău că nu te-a recunoscut imediat, pentru că era preocupată de vizita celor din guvern.

– Eu m-am retras din activitate de câțiva ani.

– Așa spunea și ea numai că a mai afirmat că n-ai lucrat niciodată pentru Phil.

Capitolul 8

Jessica simți o transpirație rece care-i inundă trupul, așa cum i se întâmpla ori de câte ori ajungea la ținta propusă. Iar atunci ea-și controla bine emoțiile și ochea. De data asta se simțea așa pentru că ea era ținta.

Sully îi întinsese o nouă capcană și se juca acum cu ea așa cum se joacă un leu cu un biet șoarece. Imediat ce se plicitisea de el jocul se termina. Iar bietul șoarece tot mai credea că ar putea scăpa în ultimul moment.

Jessica știa că Sully era încă fascinat de jocul cu ea. Alfel ar fi sărit la gâtul ei imediat după discuția cu Carol. Ar fi dus-o cu forța la poliția din Houston. Așa că bietul șoricel mai era încă viu. Alegându-și cu grijă vorbele ea-i spuse:

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus vreodată că am lucrat pentru Munro Security.

– Nu face pe deșteapta cu mine, Jess, nu-ți merge. Iris a spus că erai pe lista celor mai buni oameni ai lui Phil. Iar tu n-ai negat.

– Cred că n-ai înțeles ce trebuia. Am lucrat pentru Phil, nu pentru Munro Security. Nimeni, nici măcar Carol nu știe de mica echipă de șoc a lui Phil.

– Poate că ea nu știe, dar CIA-ul? Ce, erați vreo echipă care rezolva treburile murdare ale guvernului? Poate ești spioană.

– Eu n-aș folosi cuvântul ăsta.

– Sigur că nu. Cine ar recunoaște asta? Doar vă instruisc ăia să nu suflați nici o vorbă! Iar tu știi să minți foarte frumos, ești chiar convingătoare.

Și asta nu era un compliment.

Jessica îl privea cu brațele încrucișate fără a informa sau confirma ceva.

– Care este specialitatea ta? continuă Sully. Pariez că este ceva legat de pătrunderea în locuri interzise. Ai fost al naibii de rapidă cu sistemul de închidere de la biroul lui Phil, mai ales pentru cineva care s-a retras din activitate.

– Orice idiot poate să deschidă niște încuietori dar asta nu-l face și spion.

– Uite ce e Sully. În ultimii doi n-am mai lucrat pentru nimeni, nici măcar pentru Phil. Am intrat

în toată treaba asta cu dispariția lui pentru această fetiță speriată, așa că înțelegi, Sully? Și eu pierd vremea pe aici, ca și tine, de altfel.

Jessica fu foarte incisivă; știa că dacă l-ar lăsa să aibă ultimul cuvânt ar pierde bătălia. Dar Jessica Daniels nu se dăduse bătută de la treisprezece ani. Așa că de ce ar fi lucrurile altfel cu Sully?

Nici ea nu știa de ce, dar nu voia ca Sully s-o considere o lașă.

– Nu eu sunt elementul rău aici! exclamă ea.

– Dacă nu tu atunci cine? întrebă Sully micșorând vizibil distanța dintre ei. Dacă într-adevăr nu știi nimic cred că este inutil să te mai întreb ce cauți aici?

– Caut și eu ce caută fiecare, se aventură ea. Un somn bun peste noapte și șansa de a o lua de la capăt. Dar nici una din astea nu sunt posibile.

– De ce nu?

– Pentru că uneori nu ți se mai acordă a doua șansă. Nu te poți duce înapoi să-ți reiei viața ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Tu ce-ai schimba, Jessica? Spune-mi, insistă el, ce-ai schimba?

– Foarte simplu, m-aș schimba pe mine.

– O, ce mare greșeală ai face, Jess! zise Sully prinzând-o în brațe, lucru pe care tânjea de mult să-l mai facă.

– Mă pricep la făcut greșeli.

– Dă-mi un exemplu.

– Faptul că ți-am răspuns la sărut, asta a fost o mare greșeală.

Sully o sărută din nou. Ea știa ce va urma, dar faptul că mai fusese sărutată de el n-o pregătise pentru asta. Gura lui Sully era fierbinte. Sărutul lui o făcu să uite orice altceva. Jessica știa că nu poate face altceva decât să se predea. Își simți pulsului accelerat rezultatul sărutului și al trupului lui apropiat de al ei. Prinzându-l cu brațele de gât Jessica se lipi de el.

Sully nu se putea gândi la nimic altceva decât la femeia pe care o săruta, cu care tânjea să facă dragoste. Jessica era pregătită pentru el, dar din nefericire sună telefonul. Îngheță în brațele lui tocmai când telefonul suna a doua oară.

– Unde naiba este Lincoln? gemu Sully. Nu el trebuie să răspundă?

– Probabil nu este în casă, zise ea cu un glas șovăitor evitându-i privirea. Verifică dispozitivele de închidere.

– Mda, este un tip ocupat.

Telefonul suna a patra oară.

– Reședința Munro, zise Jessica într-un târziu.

Nu se auzi nimic la celălat capăt al firului cu excepția unei respirații greoaie.

– Îmi pare rău că am răspuns eu dar Phil nu este aici. Eu sunt Jessica Daniels, dacă doriți puteți lăsa un mesaj.

– Phil este la noi. Ți se pare un mesaj important?

– Foarte.

– Pe lângă el am mai vrea și agenda.

– Ați putea încerca mai târziu, știu că sunteți presați de timp, dar merită.

Sully care n-o scăpa din ochi o întrebă:

– Cine e? Poliția?

– Exact.

Telefonul se închise dar Jessica nu puse receptorul în furcă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul ea spuse:

– Ați putea încerca mâine la secretara lui. La revedere.

Puse receptorul în furcă și întâlni privirea lui Sully.

– Erau chiar răpitorii lui Phil. Mă vor suna diseară imediat ce scap de tine ca să putem vorbi, asta bineînțeles dacă ajung eu la telefon înaintea lui Lincoln.

Jessica se afla într-o stare totală de confuzie. Sullivan Kincaid era un tip periculos, dar ea-l dorea cât mai mult în preajma ei. Ar fi vrut ca

telefonul să nu fi sunat iar scena de dragoste dintre ei să se fi consumat. Era cu bărbatul potrivit, dar nu și la momentul potrivit. Ea ucisese oameni, iar Sullivan Kincaid era polițai. Nu era o uniune potrivită.

Sully care n-o scăpa din priviri observă cum regretul se instală pe figura ei. Și el regreta că sunase telefonul.

– Spune, Jessie.

– Ce să spun?

– Că tocmai ai făcut a doua greșeală.

– Nu ți-ai dat seama și singur?

– Ba da, dar aș vrea s-o aud din gura ta.

– A fost o greșeală Sully, iar acum poți pleca.

– Nu ai atâta noroc, Jess. Nu plec până nu stabilim niște lucruri.

– Totul este aranjat. Poliția îl caută pe Phil, Iris doarme liniștită, iar Texacon îi va face viața mizerabilă lui Carol și nu mie. Lincoln se află aici pentru a ne proteja. Ce naiba ar mai fi de stabilit?

– Am putea vorbi despre felul în care te-ai abandonat brațelor mele.

– Nu s-a întâmplat nimic, ne-am sărutat doar. Subiectul poate fi închis. Iar acum te rog să pleci.

– Nu înainte de a-mi spune ce căutați tu și cei de la CIA.

Capitolul 9

Jessica își trecu o mână prin păr. Pentru prima dată Sully observă că ea avea cearcăne adânci sub ochi. Se vedea că nu dormise toată noaptea iar el abia rezistă tentației de a o strânge la piept.

De-a lungul timpului cunoscuse multe femei, dar față de nici una nu simțise impulsul de a o consola. Cu un oftat prelung, Jessica zise:

– CIA a percheziționat biroul lui Phil. N-aș putea să jur că ei au fost dar întrucât Iris i-a sunat... cred că au fost îngrijorați.

– De ce?

– Pentru așa numita agendă neagră a lui Phil, care avea o listă cu personalul din subordinea sa.

– Echipele de spioni vrei să zici? Nu au deja aceste informații?

– Nu. Jessica începu să-și maseze tâmplele. Numai Phil le are. În afară de această agendă nu ne leagă nimic de el. Nici de guvern. Iar noi am știut despre ce este vorba. Banii ne erau virați dintr-un cont în altul la o bancă suedeză.

– Și Iris cum te-a găsit?

– Ea a fost la biroul din Houston săptămâna trecută să-și ia rămas bun de la tatăl ei; acolo a găsit fișierul cu numele meu și numărul de telefon. Dosarul era deschis pe biroul lui. Nu știu de ce dar Phil încearcă mereu să-mi dea alte și alte misiuni. Iar numărul meu de telefon este ușor de reținut, ultimele patru cifre sunt identice.

– Am reținut.

– Nu era cazul s-o faci.

Jessica se întoarse să plece dar îi mai spuse:

– Încuie totul, detective.

– Cred că încuietorile astea n-o sperie nici pe Iris!

Dar oricum, el încuie totul și o urmă. Privindu-i picioarele lungi Sully își spuse că femeia din fața lui era făcută numai pentru păcat; mersul ei era incredibil de sexy.

– Acum înțeleg de ce CIA umblă după agenda lui Phil dar nu pricep de ce te interesează și pe

tine. Jessica nu reacționă violent cum s-ar fi așteptat el ci strânse doar din pumni.

– Este mai mult decât clar. Sunt probleme de securitate națională și altele de genul ăsta. Iar eu sunt o patrioată.

– O patrioată disperată aș zice. Am văzut că ai percheziționat totul cu mare atenție, te-ai uitat și pe sub covoare, după tablouri, chiar și în coșul de gunoi. Sperai să găsești agenda!

– Dar tu cine naiba te crezi? Columbo? Mai bine ar fi să-mi pui întrebări dacă tot nu te poți abține decât să-mi întinzi peste tot numai cap-cane. Am obosit de jocul ăsta. Pune toate întrebările pe care vrei să le pui deși nu ai nici o calitate, și pleacă.

Sully rămase o clipă descumpănit. Lincoln apăru din senin.

– Este vreo problemă?

– Detectivul tocmai pleca, zise Jessica.

– Atunci o să-l conduc.

– Nu, lasă c-o fac eu.

Jessica voia să-și recapete pistolul și să cape de întrebările lui Sully.

Porniră împreună iar Sully o întrebă:

– Cât știe Lincoln?

– Ce i-a spus Iris. Sunt o prietenă a familiei pe care el n-a avut ocazia s-o cunoască. Următoarea întrebare.

– Ți-am văzut teama când ai constatat că alții au percheziționat înaintea ta biroul lui Phil. De ce te temi? Doar lucrezi pentru ei! Ce se întâmplă dacă numele tău figurează în agendă?

Jessica nu răspunse imediat. Întrebarea lui era un alt mod de a afla de ce voia ea agenda lui Phil.

– Vreau agenda pentru că m-am retras din activitate și nu vreau să fiu reactivată.

– Poți să refuzi.

– Ai încercat vreodată să refuzi guvernul?

– Nu pot afirma c-am făcut-o.

Jessica își strânse părul într-o coadă, apoi oftă adânc.

– Ăștia știu cum să te facă să nu spui nu. Nu vreau să mai intru iarăși în jocurile lor. Am reușit odată să scap.

– Și nu ți-a fost ușor?

– Să pleci din echipa lui Phil? Nici vorbă!

– Cum te-a lăsat Phil să pleci? o întrebă Sully.

– Las-o moartă, Sully! Asta nu are nici o legătură cu dispariția lui. Altă întrebare.

– Tu vrei agenda. Ei o vor; cine altcineva o mai vrea?

– Cred că oricine care a aflat că Phil este dispărut. Oricine găsește fișierele poate controla echipa. Codurile noastre sunt acolo. Munca se desfășura cam așa: primeai un telefon, Phil îți dădea codul și primeai toate informațiile. După ce executai misiunea îl sunai, îi dădeai codul și îi spuneai cum ai rezolvat.

– Nu este cam simplist să lucreze cu această agendă?

– Câte numere de telefon poți memora, Sully? Ea îl întrerupse chiar când voia să-i pună următoarea întrebare: oamenii se mută, unii sunt uciși și trebuie înlocuiți. Iar Phil era supravegheat permanent de securitate!

– Și totuși cineva i-a percheziționant biroul! Cine crezi că poate fi?

– Nu știu. Acum pune-mi ultima întrebare.

– Nu mai am nici o întrebare, Jess știu numai că lui Harlan o să-i placă la nebunie intriga asta de Hollywood; un milionar dat dispărut, fiica lui cu plete blonde care dă în cărți, o agendă cu coduri, CIA, Mata Hari.

– Vrei s-o transformi într-o poveste pe carte să i-o citești lui Harlan la culcare?

– Nu, o să-l sun pe Peter să aflu dacă investigatorii l-au vizitat astăzi. Iar dacă ei au preluat cazul noi nu mai avem ce face.

Camera lui Iris arăta diferit noaptea. Culorile curcubeului se transformau în umbre cenușii, nu exista nici măcar o lampă de veghe, dar pe Jessica n-o mira asta.

Privind-o cum doarme liniștit Jessica se lăsă purtată de amintiri. Iris avea o figură foarte liniștită. Privind-o, se întrebă dacă procedase bine, poate ar fi trebuit să lase totul în seama poliției sau a CIA-ului care să-l găsească pe Phil înainte de a fi omorât. Nu, își spuse ea apoi, luase deja o decizie. Ea și Iris nu aveau nevoie de tot felul de eroi de tinichea care să facă carieră din dispariția lui Phil. Ele aveau nevoie de agenda lui. Iar Iris spusese că nu văzuse acea agendă în biroul lui.

Jessica se culcă în patul alăturat celui în care dormea Iris, dar apoi se mai sculă odată vrând să acopere fetița care dormea în poziția fetusului. Dar atunci se opri și se întrebă dacă pe ea o acoperise cineva vreodată. Își aminti o mulțime de dădace apoi pe ea discutând noaptea târziu cu

Jenny. Ele dormeau întotdeauna în aceeași cameră deși casa lor avea destule încăperi. Își aminti de câte ori își îngropau fața în pernă pentru a-și înnăbuși râsetele.

Și ca din senin lacrimile o podidiră la amintirea lui Jenny care nu mai era. Cu o mână șovăitoare, îndepărtă o buclă de pe fruntea lui Iris. Somn ușor, fetițo!

– Jessie?

Pentru o secundă amintirea trecutului reveni în forță.

– Ce este Jenny?

– Nu-mi place întunericul. Surorile se îmbrățișaseră pe marginea patului acela care nu avea decât o saltea murdară. Jessie care era mai mare decât Jenny cu trei minute, se sprijini apoi cu spatele de perete.

– Urăsc întunericul. Crezi că ne vor înfometa?

– Nu, știu că nu vor primi banii de la tata dacă ne fac rău. Iar dacă nu ne dau mâncare este ca și cum ne-ar face rău. De fapt, de ce ar face-o! Nu vor decât bani! Jessie, crezi că tata le va da banii repede?

– Da, sunt sigură.

– Jessie? zise Iris din nou. Te simți bine? Ai vești despre tata?

– Nu, fetițo și nici n-am vrut să te trezesc, zise Jessica ștergându-și lacrimile.

– Dormi aici cu mine?

– Da, Iris aici dorm.

– Nu-mi place să fiu singură noaptea.

– Abia am scăpat de detectivul ăla imposibil care mi-a distrus aura.

– El te-a întristat așa? Mie-mi place tipul, zise fata.

– Mie nu-mi place, mă scoate din sărite!

– Atunci cine te întristează?

– Cine ți-a spus că sunt tristă?

– Ai plâns, se simte după cum îți tremură vocea!

– Bine, să zicem c-am plâns puțin, mi-am amintit de sora mea care a murit când era cu puțin mai mare decât tine. Îmi amintești de ea uneori. Iar tatăl tău îmi vorbea tot timpul de tine, îmi spunea că ești isteață, frumoasă, curajoasă.

– Chiar mă crede frumoasă?

– Nu, te consideră chiar extraordinar de frumoasă! Era foarte mândru de tine, spunea că trebuie să plătească mai mulți ca Lincoln ca să țină băieții departe de tine!

– Crezi c-o să-l mai văd vreodată, Jessica?

Întrebarea venită din senin o luă pe nepregătite și nu știu cum să răspundă. Nu era cazul să-i

împărtășească fetei ce credea despre zilele lui Phil, care erau numărate. Atâta timp cât nu se găsea agenda lui îl lăsau să trăiască dar era numai o chestiune de timp până o găsea cineva. Iar atunci viața lui Phil depindea de cine găsea această agendă. Oricum, odată ce răpitorii puneau mâna pe agendă nu voiau ca Phil să le strice planurile. Iar dacă nu se va găsi agenda după o vreme îl vor ucide văzând că nu le servește la nimic.

Jessica îi răspunse cu propria-i întrebare:

– Iris, dacă-l aduc pe tatăl tău înapoi, mă sprijini întru totul? Fără să spui nimic poliției?

– Nici lui Sully?

– Cu atât mai mult trebuie să ne ferim de el.

– De ce?

– Pentru că asta nu înseamnă să pedepsim pe cineva sau să găsim dovezi, nu vrem decât să-l recuperăm pe tatăl tău și n-o pot face dacă am mâinile legate din cauza poliției. Nu vreau să respect regulile impuse de ei.

– Și Sully te-ar obliga?

– Da, el nu are de ales. El trebuie să joace cinstit. Nu-i poate ucide pe răpitori până nu facem schimbul cu tatăl tău.

– Ce se întâmplă dacă facem cum spui tu? zise Iris.

– Așteptăm telefonul lor, ne spun ce vor iar eu aleg momentul în care se poate face schimbul.

– Și dacă-i spunem lui Sully?

– În cazul acesta eu nu voi putea participa când se face schimbul.

– Nu, Jessica, tu trebuie să fii acolo, nu știu prea bine pentru ce, dar eu am încredere în tine.

– Iris eu nu-ți pot garanta nimic. Voi face tot ce-mi stă în putință, dar nu sunt Dumnezeu.

– Dacă știu că te ocupi tu de problemă am toată încrederea. Iris coborî din pat. Iar acum trebuie să mă spăl pe dinți și pe față, am uitat s-o fac înainte de culcare.

Capitolul 10

Bine ați venit la plaja din Jericho!

Sully descuie ușa exterioară a casei sale de pe plajă apoi pe cea de lemn, din interior. Aceasta casă nu era nici pe departe ca aceea a lui Munro. Se afla într-o zonă în care veneau doar turiștii fără posibilități materiale.

Dar Sully nu-și putea imagina că ar trăi altundeva. Îl atrăgea solitudinea plajei. Își trecu o mână prin păr și și aruncă cheile pe o măsuță aflată la intrare. Se prăbuși într-un scaun așteptând să-și mai revină un pic. Această Jessica Daniels putea schimba viața oricărui bărbat. Fără a face mare efort femeia asta îi concentrase toate simțurile în trei direcții diferite: femeia în sine, cazul și trupul ei. Închizând ochii Sully își spuse că o femeie n-ar trebui să poată minți cu o gură care știa să sărute

atât de minunat. Jessica era periculoasă pentru un bărbat ca el care nu voia să-și complice viața. Când o privea, emoțiile înfloreau în pieptul lui și îi provoca sentimente pe care alte femei nu i le treziseră. Era o periculoasă pentru că nu era femeia pe lângă care să treci indiferent.

Dar Sully încercă să revină la realitate, avea multe de făcut; nu putea să stea să viseze la ea, lumea reală nu aștepta. Încercă să-și ia o bere din frigider dar înainte dădu drumul la robot. Era un mesaj de la Peter.

– Știi ce, Sully? Ai avut iar presentimente? CIA a dat buzna în biroul lui Munro și a închis totul din motive de „securitate națională". Au cerut să cooperăm. Nimeni însă nu are voie să miște un deget fără știrea lor. Și mai ales fără presă. Așa că păzește-ți spatele, Sully, vor veni după tine. Dacă nu cumva au și făcut-o și tu nu te-ai prins.

Sully nu-și făcu probleme; era scos din joc și nu transmisese nimănui ceea ce știa. Dar de ce simțea nevoia să facă ceva? Apăsă din nou pe butonul robotului.

– Poate că sunt deja acolo și tu nu te-ai prins.

Sully își verifică ceasul.

Peter, uneori ai dreptate, zise el.

Ridică receptorul și sună la agenția de care aparținea pentru a obține o confirmare. Nimeni

nu auzise nimic nou despre cazul Munro, în afară de Harlan. Și nu aveau de gând să facă vreo vizită oficială la Jericho pentru că cercetaseră deja tot ce se putea cerceta. Și ei voiau tot agenda lui Phil. Nu le păsa de felul în care puteau s-o obțină cu Phil viu sau mort. După ce ceru numărul de mobil al lui Munro, Sully închise. Nu avea decât elemente de conjunctură sau bănuieli, nimic concret dincolo de dispariția lui Phil și investigațiile făcute de CIA. Restul informațiilor veneau de la Jessie. Probabil majoritatea erau minciuni, jumătăți de adevăr. De ce ar fi crezut-o?

Pentru că ea nu avea ce să piardă.

Pe de altă parte agenția avea o miză în joc și era dispusă să sacrifice vreo câteva capete, dacă asta i-ar fi dus la ce voiau ei. Probabil citiseră deja rapoartele despre incidentele de la Houston.

Jessica tresări auzind sunetul telefonului. Se duse repede să răspundă dorindu-și ca Lincoln să nu fi auzit sunetul.

– Reședința Munro, zise ea repede, vorbiți cu Jessica Daniels.

– Ai ceea ce ne trebuie? auzi o voce.

– Nu fac nici o înțelegere dacă nu aud vocea lui Phil. După o secundă ea auzi glasul lui Phil care

răspunse neliniștit, cu glas sticlos.“ Spune-i lui Iris să uite totul. Înțelegi? Nu vreau să-și amintească nimic. Dă-i drumul, nu...

Vocea lui nu se mai auzi, probabil fusese lovit în momentul acela.

Bietul și bunul meu Phil, își spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Dar acum ea trebuia să strângă cioburile emoțiilor și să le ignore. Până când auzi din nou prima voce care i se adresase ea puse rapid la punct detaliile răscumpărării; doi bărbați și Phil se vor întâlni cu ea, iar ea le va duce prima pagină din agendă în semn de bună credință. Iar când Phil se va afla în mașina ei, va preda cheia locului în care se afla agenda.

Ei fuseseră de acord. Nu conta că nu-și vor respecta înțelegerea, nici ea nu avea de gând s-o facă. De fapt, se gândi ea, în afacerea asta ei erau cei mai onorabili, cel puțin ei aveau ceea ce tranzacționau, pe Phil, pe când ea...

După ce se închise telefonul Jessica simți nevoia să facă ceva, să-l arunce de perete sau să-l sune pe Sully... dar nu făcu nici una nici alta pentru că nu mai era singură în încăpere. Iris se întorsese.

– Nu știu ce se întâmplă, nu-l găsesc pe Lincoln. Nu răspunde nici la interfon.

Lincoln trebuia să se întoarcă în casă de acum. Era aproape unsprezece. Unde naiba ești, Lincoln? În momentul acela auzi scara scârțâind. Le cuprinse teama. Jessica îi spuse în șoaptă fetiței arătând spre telefon.

– Apasă pe butonul de alarmă și spune că avem un hoț în casă. Apoi ascunde-te sub pat. Iris încuviință din cap. Jessica scoase pistolul și se duse spre ușă fără a face zgomot. Apoi se pregăti să tragă piedica, dar nu se mai obosi s-o facă. Sully n-ar fi reacționat la un glonte de calibru atât de mic.

Sully se decise să plece spre reședința Munro; se temea prea mult pentru viața Jessicăi și a fetiței. Luă un Remington 870 și porni spre Jericho, reședința Munro. Reuși să nu stea prea mult la nici un stop, iar când ajunse în fața reședinței lui Phil Munro văzu poarta deschisă și o mașină de poliție care bloca intrarea. O alta se afla undeva pe alee, iar zece sau cincisprezece polițai se învârteau prin preajmă. Opri mașina și scoase insigna pe care i-o întinse celui de la poartă. Acesta își ceru scuze pentru a nu-l fi recunoscut și-i spuse că Epson conducea toate operațiunile. Pe alee se afla un corp pe o targă. Sully se opri și ridică încet pătura cu care era acoperit. Era Lincoln.

– Le-am spus să nu te sune, Kincaid, zise Nick Epson. Ăstuia i-au tăiat gâtul.

– Am văzut, zise Sully.

Epson era o matahală de om care însă nu prea dădea dovadă că ar fi avut și creier. Îi plăcea să închidă cazurile foarte repede.

– Mai avem altul în interior, îl informă el pe Sully.

Lui Sully i se opri inima.

– Cine e?

– Un bărbat neindentificat.

– Fata și femeia?

– Sunt speriate dar atâta tot.

– Jessie? strigă Sully.

– Aici, îi răspunse femeia, iar când se întoarse și o văzu Sully înțelese că nu Lincoln fusese cel care-l omorâse pe celălalt bărbat. Lincoln nu apucase să vadă nimic, murise ca un pui. Dar ea îl omorâse fără să șovăie pe intrus. Fără remușcări, fără să se citească nimic în ochii ei. Era femeia puternică, stăpână pe ea pe care o văzuse el atunci în prima zi care nu avea nevoie să fie protejată. Iar inocența pe care i se păruse lui c-o vede în ochii ei fusese o minciună. Sully se lăsase prins în mrejele unei femeie pe care abia o cunoștea.

Iris apăru și ea adusă de vocea lui Sully. El continua s-o privească pe Jessica neștiind ce era mai bine să facă.

Știu de ce ai făcut-o, Jessie. Dar fapta rămâne faptă, ai omorât un om. Acum ce naiba fac cu tine?

Jessica îl privea dorindu-și ca el să fi venit pentru că simțise nevoia să-i ia apărarea. Dar apoi își spuse că el rămânea un detectiv indiferent ce s-ar fi întâmplat. Evident era unul foarte bun.

Ce vei face acum, Sully?

Se priviră fără un cuvânt apoi Sully se întoarse și plecă, iar ea se ținu după el. Trebuia să știe ce vrea să facă.

Sully începu seria de întrebări, iar întrucât Iris stătuse ascunsă sub pat și nu exista nici un alt martor... nimeni n-o văzuse pe Jessica strecurându-se spre locul în care se afla Lincoln, punându-i acestuia pistolul în mână. Nimeni n-o văzuse când își reâncărcase propriul ei pistol. Toate astea îl făceau pe Lincoln autorul omuciderii. Apoi, Jessica se spălase pe mâini, își schimbase hainele până la sosirea poliției. Iris era prevenită să nu spună nimic. Iar Sully nici el nu părea dispus s-o facă. Tot ce aveau să-și spună trebuia făcut între patru ochi. Ochii lui îi promiteau asta de fiecare dată când îi întâlnea privirea. El părea mulțumit că alt polițai numit Epson se ocupa de totul. Când fură ridicate

corpurile și poliția se pregăti de plecare, ea nu simți că ar fi trecut criza. Dar tocmai atunci Epson se îndreptă spre ea:

– Cred că ar trebui să plecați de aici cu fetița. Vă duc la un hotel, iar mâine dimineață trimit pe cineva să vă aducă pentru declarațiile oficiale.

– Mulțumesc, așa este probabil cel mai bine.

După ce împachetă câte ceva pentru ea și Iris Jessica coborî în holul de la intrare unde îl întâlni pe Sully.

– Unde este ofițerul Epson?

– Și-a încheiat misiunea.

– Dar a promis că ne duce la un hotel.

– Ai ceva împotrivă dacă vă duc eu?

– Și unde o să ne duci? îl întrebă Jessica.

– Acasă la mine; nu este tocmai Ritz dar veți putea dormi liniștite acolo.

– De ce nu la hotel?

– Pentru că vă vreau în preajmă, ți se pare ciudat?

– Ești sigur? Fu atâta disperare și dorință în întrebarea ei încât Sully se întrebă dacă Jessica fusese conștientă de felul în care sunase glasul ei.

– Sunt foarte sigur de două lucruri, îi răspunse Sully.

Unul că sunt un prost și doi că te doresc.

Din senin se porni o ploaie cumplită. Sully puse ștergătoarele în funcțiune întrebându-se de ce nu tot ce avea el pentru Jessica se putea șterge la fel de ușor ca picăturile de pe parbriz. Nu, nu era așa, simțise asta de cum o văzuse. Iar acum avea să înrăutățească lucrurile aducând-o în casa lui.

Când ajunseră acasă la Sully erau uzi. El le duse lucrurile în camera de oaspeți, apoi le spuse:

– Mă duc să fac o cafea.

În traducere asta însemna: schimbați-vă cu haine uscate, culc-o pe Iris apoi va începe totul. Bău o bere stând în întuneric și așteptând-o. Când în cele din urmă apăru Jessica era îmbrăcată într-un tricou larg și pantaloni colant, dar cu picioarele goale.

– Pot să aprind lumina?

– Așează-te pe sofaua din spatele tău.

– Nu-mi place să stau în întuneric, recunoscu ea în cele din urmă. Iar în camera de oaspeți este un singur pat.

– Știu, tu poți folosi camera mea iar eu o să dorm aici.

Capitolul 11

– Sully, îți mulțumesc, zise Jessica așteptând momentul pentru a începe discuția.

– Mulțumesc? Asta este tot ce-mi poți spune? Ai idee cât m-a costat să văd că Epson ți-a crezut minciunile? Să ridic din umeri când el a afirmat că nu mai este necesară proba balistică? Ai omorât un om, Jessie, indiferent cât de întemeiate ți-au fost motivele iar eu te-am ajutat să scapi. Și asta îmi spui tu pentru tot ajutorul? Mulțumesc?

Sully împinse ceașca de cafea de pe masă se ridică și o trase și pe ea.

– Acum vrei sau nu, trebuie să-mi spui tot adevărul. Crezi că o poți face?

– Nu.

Era cel mai rău răspuns, dar era în același timp adevărul.

Jessica nu mai voia să fie singură. Era pentru prima oară când simțea asta. Iar pentru un moment își dorea să se simtă iubită de cineva. Avea nevoie de el, de puterea lui, ceva de care să se agațe în întuneric. Asta înainte de ivirea zorilor, înainte de a cădea în capcana pe care și-o întinsese singură. Își sprijini palmele de pieptul lui Sully.

– Asta nu schimbă lucrurile cu nimic îi spuse el încercând să se țină deoparte.

Ba schimbă, le schimbă chiar total.

Jessica nu spuse nimic așteptând ca el să dea semne că începe să piardă bătălia pe care ea o pierduse deja. Dar Sully se dovedi mai puternic decât ea.

– De ce n-o faci pur și simplu, Sully? Ar fi mai bine pentru amândoi.

Nici nu-și termină spusele că se simți prinsă în brațe și sărutată. Asta era ce dorea ea, ceva care s-o facă să-i dispară senzația de singurătate, să se simtă vie, plină de viață.

Dar asta nu era de ajuns. Jessie dorea ca între ei să se petreacă totul. Când încercă să-i descheie nasturii cămășii Sully îi prinse mâna.

– Chiar așa de simplu crezi că va fi, Jessie? Va trebui să joci conform regulilor mele, o să-ți spun eu ce vreau și mai ales când vreau. Iar acum scoate-ți tricoul!

– Dar Iris?

– Doarme dusă, scoateți tricoul, nu-mi spune că ești rușinoasă.

Jessica se dezbrăcă încet cu gesturi lente și aruncă tricoul pe canapea. Sully își spuse că era aproape perfectă pentru cel căruia îi plăceau femeile cu forme rotunde.

– Îți lipsește pistolul, Jess, șopti el. Iar acum scoate și sutienul.

Primul sărut fu tandru, abia își atinseră buzele. Jessica gemu de plăcere. Când Sully o prinse de bărbie pe care i-o ridică încet spre el, ea avea ochii închiși și dintr-o dată simți că lucrurile îi scăpaseră de sub control. Jessie nu juca un joc. Și nici o partidă de sex nu era ce se petrecea între ei. Era ceva real și Sully simți o bucată din inimă trimițându-i semnale ciudate iar pământul începu să-i fugă de sub picioare.

Jessica nu voia să-și piardă controlul și să se lipească tot mai strâns de trupul lui. Nu voia toate astea. Nu voia ca tot ce se petrecea între ei să fie real. Ea reacționă ca sub o forță magică în brațele lui, era moale, se abandonă în totalitate. Sully asta voia; o trase spre pat. Ochii ei erau larg deschiși acum iar ea se deschise pentru el cu respirația întretăiată.

Făcură dragoste iar apoi Sully îi cercetă ochii pentru a vedea în ei urme de regret. Dar nu putea spune dacă Jessica regreta sau nu, pentru că ea închisese ochii din nou.

– Privește-mă Jessie, îi ceru el.

Femeia își deschise ochii încet și el nu citi în ei nici regret nici teamă. Numai pasiune și încredere.

Dar realitatea îl chema pe Sully și el făcu un efort pentru a se supune chemării. Dacă nu se distanța de ea ar fi făcut din nou dragoste. O privi și trupul ei îl făcu să-și piardă din nou controlul, s-o dorească din nou. Nu putea nega că Jessie i se dăruise într-un fel care-i era străin. Realiză că acestă femeie nu-i putuse încredința adevărul așa că-i încredințase altceva, pe sine. Iar el nu merita asta. Jessie trebuia să se păstreze pentru un bărbat care știa să-i ofere dragoste.

Fără un cuvânt Sully ieși din încăpere. Nu mai suporta să se uite la ceva ce nu-i va aparține niciodată. El se confruntase zilnic cu cele mai dure realități ale vieții. Sufletul lui știa să facă față durităților cu care lupta zi de zi. Era un individ rău până în măduva oaseelor, iar ea merita un bărbat bun. Fiecare femeie avea aceste drept.

Jessica înțelese că Sully era din nou furios. Ea făcuse un gest greu de iertat: îl tentase pe Sullivan Kincaid făcându-l să-și piardă controlul. Așteptase ceva real de la el și obținuse. Iar acum nu avea decât să păstreze acest ceva.

Îmbrăcă tricoul și-și trase pătura până la gât. Sully. Fiecare părticică din trupul ei își amintea atingerea lui, felul în care îl simțise. Iar în acel moment ea se simțise importantă și sigură pe ea așa cum nu se mai simțise de mult.

Faptul că făcuseră dragoste schimbase totul dar nu rezolvase nimic. Exista încă un copil care trebuia protejat, al cărui tată trebuia salvat, și multe minciuni care să fie spuse. Și când totul va trece iar ea va mai fi în viață va trebui să-i spună adevărul.

Sullivan Kincaid poate că va uita minciunile, faptul că ea împușcase un om, dar nu va uita niciodată trecutul.

Sully nu prea știa să ierte. Nu se ierta nici pe sine, nici pe cei din jur. Știind asta Jessica ieși din încăpere să se confrunte cu bărbatul cu care făcuse dragoste. Îl găsi cu privirile ațintite asupra plajei, asupra valurilor care se retrăgeau lăsând dâre mici pe nisip. Îi aminteau de felul în care Jessie trecuse peste el și sentimentele lui ca o maree, lăsând în urmă amintiri ce nu se vor putea uita. Aproape o ura pentru asta.

Primele lui vorbe fură dure, dar lui nu-i mai păsa. O doză de realiate nu face rău nimănui pe când deziluzia poate ucide. Se întâmplase asta cu mama lui. Jessie purta cămașa lui cu mânecile ridicate care-i ajungea până la coapse. Părul îi era răvășit. Aarăta exact ca o femeie care abia făcuse dragoste și asta îl înfurie și mai tare amintindu-i că fusese manipulat.

– Ești o țintă nemaipomenită așa îmbrăcată în cămașa mea, zise Sully.

– Nu contează, casa unui polițai este ultimul loc unde aș fi căutată.

– De ce?

– Cei din breaslă tind să evite legea.

– Da, am uitat că ești spioană și nu vreo inocentă, zise pe un ton sarcastic. Te rog să mă scuzi dacă sunt puțin cam distrat nu-mi amintesc să fi fost vreodată primul în viața unei femei. Nu crezi că ar fi trebuit să știu?

– Nu crezi că asta mi-ar fi stricat imaginea?

– La naiba, Jessie, nici măcar nu te-am protejat.

– Nu-ți face probleme, nu vei avea complicații de nici un fel, am făcut sex, nimic mai mult.

– Dar de ce m-ai ales pe mine, Jess?

Capitolul 12

Jessica fu cuprinsă de revoltă. Cu toate astea nu putea să-i explice de ce fusese tentată să facă dragoste cu el. Atracția fizică era doar o parte din răspuns. Și cea mai ușoară. Sully avea un trup minunat, ochi albaștri și o voce ușor răgușită. Dar bărbații prezentabili se găseau peste tot. Nici unul din ei nu reușise însă s-o pună pe jar așa cum făcea el cu un singur cuvânt. Iar celorlați nu le dăduse nici măcar șansa de a se apropia de ea. Pe de altă parte Sully nici nu așteptase invitație. Nici nu se căutase să-i dărâme barierele ci trecuse peste ele, refuzând să creadă că erau pentru el. Aceste bariere erau pentru muritorii de rând nu pentru Sullivan Kincaid.

Sully o alesese așa cum și ea îl preferase pe el. Intuiția îi ajutase să-și recunoască fiecare sufletul pereche. Yin și Yang.

Iar ea se simțea ca oceanul care nu putea să reziste atracției lunii.

Dar era târziu, era ora trei dimineața, Jessica era foarte obosită. Era prea devreme și prea târziu pentru jocuri de cuvinte cu Sully.

– Cred că CIA își închipuie că tu ai agenda neagră a lui Phil.

– Nu știu, poate.

– De asta au venit după tine. Dar de ce cred acum că o ai? De ce nu te-au căutat cu o zi înainte?

– Pentru că atunci mai aveau de percheziționat câteva locuri! Cred că n-au găsit nimic după ce au lins documentele din biroul lui Phil.

– CIA a oprit investigațiile, o informă Sully așteptându-se la o reacție din partea ei. S-ar părea că nu vor ca Phil sau agenda lui să fie găsiți prea curând.

– Mda, procedura standard. Oricum, vor continua cercetările.

Poate că Lincoln verificase dacă s-au pus microfoane și nu găsise nimic dar un microfon parabolic

avea capacitatea de a intercepta partea ei de conversație din discuția cu răpitorii. Desigur din cauza asta încercaseră s-o omoare cu o seară înainte! Compania ascultase partea ei de dialog și voiseră s-o oprească să nu mai aranjeze nimic legat de agendă. Agenda pe care ea nu o avea.

Ce-ai făcut, Jessica?

Mintea ei începu să gândească repede la posibilitățile pe care le avea. Planul A fusese un dezastru așa că trebuia să treacă la B. Era oarecum convinsă că exista îi un plan B. Câți vor trimite să facă schimbul? Probabil unul dar foarte bun. Singurul ei avantaj era că nimeni nu știa că ea Jessica Daniels era Gemini, unul dintre băieții răi ai lui Phil.

Poate că răpitorii vor trimite doi și nu unul.

– Jessie? se auzi vocea lui Sully, ce te frământă?

Nu avea de ales. Îi promisese lui Iris că-i va aduce tatăl înapoi. Iar ea va muri dacă nu va reuși s-o facă.

– Cred că am făcut niște calcule greșite.

– Despre ce vorbești, Jess?

– Sunt foarte obosită, Sully. N-am putere să discut acum.

– Oricum, lucrurile merg spre bine.

– Nu este așa, Sully. Nu vom putea afirma asta până când nu decizi ce vei face... cu mine. Nimic nu este ce pare a fi. Barca se clatină și nu-mi place asta.

– Pe mine mă amuză. Eu sunt cel care reprezintă legea aici.

– Dar nu ești polițai. Ești și judecător și jurat, Sully. Tu știi să deosebești binele de rău. Din păcate unii oameni întruchipează atât binele cât și răul.

– Văd că ești bine informată în privința firii omenești.

– Am avut experiențe foarte rele de mică, poate de când eram de vârsta lui Iris de asta am decis s-o ajut.

Când auzi acel strigăt Jessica sări în picioare, încercând să se orienteze. Realiză imediat că nu se afla în Utopia ci în Jericho, casa lui Sully. Atunci auzi din nou un geamăt înnăbușit. Iris. Dădu repede cuvertura la o parte, lovi ușa cu piciorul și intră în camera de zi care era goală. Ajunse în încăperea în care culcase fetița.

– Iris! strigă ea.

– Ce este, Jess? îl auzi pe Sully care o prinse în brațe.

– Sully, am auzit niște țipete iar Iris lipsește din cameră.

– Stai liniștită, fata este la plajă, cred că ai auzit țipătul pescărușului.

– Pescăruș?

– Da, unul mai nebun, care și-a făcut cuib sub casă. Strigătul lui pare neobișnuit când îl auzi prima oară.

Jessica luă cana cu cafea din mâna lui Sully și după câteva guri zdravene începu să se gândească la ce i s-ar putea întâmpla lui Iris.

Jessica, fetițo, acum îmi este clar: tot ce faci tu este pentru Iris. Numai pentru ea te afli tu aici. De ce nu-mi spui adevărul? Acest copil este un fel de misiune pentru tine.

– Te-ai atașat cam mult de fata asta, constată el. Ai ucis un om pentru ea. Jessie, astăzi va trebui să mergeți amândouă să semnați declarațiile. Crezi că o poți face?

– Cred că fata asta a trecut prin tot ce este mai rău în ultimele patruzeci și opt de ore.

– Eu voi da un telefon la Utopia și cred că voi lipsi vreo câteva ore așa că vă veți descurca singure.

– Desigur, vrei să știi dacă vom mai fi aici când te vei întoarce!

Și într-adevăr lui Sully îi trebuiră câteva ore să sune la Utopia și să-l convingă pe șeful poliției să-i dea detalii despre Jessica Daniels. Sully menționă dispariția lui Munro pe care o legă de Jessica considerând-o chiar suspectă. Femeia ascundea ceva, asta era și părerea șefului poliției. Acesta îi spuse lui Sully că Jessica plătise cu bani gheață pământul pe care-l cumpărase deși ea nu avea o sursă de venituri declarată. Era o persoană despre care nimeni nu știa mare lucru, fără prieteni, fără vicii. De la o bancă din New York îi sosea lunar o sumă considerabilă. Dar omul n-o credea implicată în răpirea lui Phil.

– Cu toate astea, îi spuse el, femeia și-a schimbat numele din Dannemora în Daniels. În afară de asta ce ți-aș mai putea spune despre ea?

– O, exclamă Sully amintindu-și numele dintr-o dată. Acum vreo cincisprezece ani, au fost răpite două surori gemene din Texas, care purtau numele ăsta.

Sully se cutremură. Asta era deci secretul lui Jess.

– Câți ani avea fata pe atunci?

– Vreo treisprezece.

Jessica avusese vârsta lui Iris pe atunci.

– Ai spus cumva surori?

– Da, gemene, Jessie și Jenny. Blestematul lor tată a refuzat să plătească răscumpărarea deși avea mai mulți bani ca Midas, pretinzând ca FBI-ul să-și facă datoria. Îți poți imagina? Au ucis-o pe Jenny pentru ca să-i forțeze mâna lui Dannemora. Iar Jessie n-a mai așteptat ca tatăl ei s-o salveze.

Du-te naibii, Sully, îi spusese ea, n-am nevoie de ajutorul tău, al nimănui.

– Ce s-a întâmplat? insistă Sully.

– L-a omorât pe unul din ei. L-a înjunghiat și a fugit. A avut curaj nu glumă copila aia. Răpitorii au ținut fetele într-un subsol timp de două săptămâni, fără pic de lumină unde Jessie a mai stat câteva zile după ce i-au ucis sora.

Nu-mi place întunericul.

Imaginea Jessicăi, singură și speriată, îi apăru în fața ochilor. El își aminti cum o lăsase singură după ce făcuseră dragoste, iar ea nu-i ceruse să stea. Jessie n-ar face asta niciodată.

Sully simți fiori pe șira spinării. Ea nu avea nevoie de sprijinul sau ajutorul lui în găsirea lui Phil. Își aminti și telefonul acela ciudat primit de la Texacon.

Nu avu liniște până când nu o prinse de mână și nu auzi râsetul destins al lui Iris.

– Nu mai este copilul acela îngândurat pe care l-am lăsat dimineață! Ce s-a întâmplat?

– S-a întâlnit cu alți copii pe plajă și s-au împrietenit. Lor nu le trebuie mult. I-am cunoscut și eu pe copii, am vorbit cu mama lor, mi-a plăcut și am convenit să avem grijă de ei cu rândul.

– Dar tu ce-ai făcut când ai simțit nevoia să fii normală o vreme? Uitai că ești Jessie Dannemora?

Capitolul 13

Jessica se încordă ca un arc. Sully începuse să-i descopere secretele, pe care le evidenția ca pe niște trofee. Iar pentru ultimul, făcuse probabil multe cercetări. Doar dacă nu... involuntar privi spre locul în care se afla Iris.

– Iris nu mi-a spus nimic, o asigură Sully. Dar știe toate astea?

– Nu știe decât numele. Numai după ce am început să lucrez pentru Phil mi-am schimbat numele.

– Numai pentru asta l-ai schimbat?

Dumnezeule, ea nu putea suporta mila lui Sully, prefera mânia lui. Ea nu merita milă. Ea era în viață iar Jenny murise.

– Sully, toate au trecut, iar eu nu mai sunt acea fetiță..

– Da, știu dar este trecutul tău. De asta te-ai și urcat imediat în avion când ai primit telefonul lui Iris. De aceea nu suporți întunericul. Ai fi putut să-ți reiei numele când te-ai retras dar n-ai făcut-o, Jess. De ce?

– Ei bine, acum știi numele meu adevărat. Cu ce schimbă asta lucrurile? Ce vrei să știi de fapt, Sully? Versiunea mea? Cea a poliției? Versiunea tatălui meu? Dar nu știu de ce te interesează asta tocmai acum?

– Jessica, am vrut să deschid această discuție pentru ca să știi că nu mai ești singură.

– Nu știi nimic, Sully, îi spuse ea depărtându-se.

– Îmi imaginez că ai făcut toate eforturile pentru a supraviețui.

– Știi, Sully, eu nu numai că am supraviețuit surorii mele, am și ucis-o, îi spuse ea întorcându-i aparent indiferentă spatele.

Uluit, Sully făcu un pas în spate observând cum Jessie dispare în casă. Își trecu mâna prin păr și porni după ea. O găsi în bucătărie.

– Nu te-am înțeles, ai spus că ți-ai ucis sora geamănă. Eu te cunosc, Jess. Știu ce ai făcut ca s-o protejezi pe Iris. Ți-ai da și viața pentru cel pe care-l iubești.

– Unul dintre răpitori a intrat în subsol, începu Jessica apoi se opri și trase aer în piept. A spus că tata nu avea de gând să plătească răscumpărarea și că noi va trebui să-l convingem. A repetat că le pare rău, dar tata trebuie convins, apoi a spus: Jessica vino aici. Iar eu am pretins că n-am auzit. Nu voiam să mă duc. Nu voiam să mor. Căci noi știam prea bine pentru ce suntem chemate. Ne spuneau în fiecare zi că dacă tata nu plătește ne vor ucide. Iar eu n-am putut să mă mai mișc atunci. Am crezut că dacă stau liniștită el nu mă va vedea. Aveam doisprezece ani și știam că omul mă va ucide pentru că tata nu ne iubea. Îți imaginezi ce simțeam atunci, știind că poate trăim ultima zi a vieților noastre?

Sully știa asta prea bine.

– A venit și ziua fatală, când el m-a chemat pe mine. Iar eu am fost lașă. Atunci omul s-a înfuriat pentru că nu știa care dintre noi este Jessica. A pus mâna pe Jenny. Ea a fost întotdeauna mai puternică, mai bună. A luat-o și am auzit doar țipătul ei. Îl aud și acum noaptea. Acum poți să-mi spui că nu eu am ucis-o pe Jenny?

Se asemănau atât de mult! Amândoi avuseseră copilării în care suferiseră prea mult; dar Jessie era o supraviețuitoare.

– Ai vorbit deja cu răpitorii lui Phil, nu? Au sunat în noaptea în care a fost ucis Lincoln.

– Da, au sunat cerându-mi să-l dau pe Phil în schimbul agendei.

– Dumnezeule, Jess! De ce nu mi-ai spus?

– Voi bărbații, puneți uneori întrebări atât de stupide! Pentru că ai fi încercat să mă oprești, sau să mergi cu mine.

– Da, așa aș fi făcut pentru că tu n-ai fost instruită pentru astfel de acțiuni.

– Dacă nu mă duc îl vor ucide.

– Dacă te duci te vor ucide! Ai măcar agenda?

– Nu.

– Va trebui să ai foarte mult sânge rece să-i înfrunți și mai ales, să-i ucizi tu prima. Iar tu nu ai decât două gloanțe în pistol.

– Va trebui să trag eu prima altfel îl vor ucide pe Phil.

– Nu-mi pasă de Phil. Nu ai agenda, crezi că se vor lăsa păcăliți chiar atât de ușor? Phil va trebui să confirme tot ce este scris acolo, nici tu nici Phil nu veți mai trăi imediat ce vor afla că nu ai agenda.

În tăcerea care urmă nu se auzi decât glasul lui Iris.

– Pot să vă dau eu agenda. N-am știut că aveți nevoie de ea.

Amândoi se întoarseră spre ușă.

– Ce v-am spus nu rezolvă totul?

Jessica se repezi spre fetiță și o prinse în brațe.

– Iris, ai spus cândva că ai văzut agenda. Te-am întrebat dacă o ai și tu ai spus că nu.

– Dar nu sunt fișiere, așa cum crezi. Tata spunea că nu trebuie să am încredere imediat ce cunosc un om. Iar despre tine spunea că ești cea mai bună din echipa lui. Iar tata mi-a spus să nu vorbesc cu mineni despre asta nici măcar cu Rosa.

– De când știi despre agendă, Iris?

– De când aveam opt ani.

Jessie lăsă copila din brațe și-l privi îngrozită pe Sully. Amândoi gândeau același lucru; care monstru își punea viața copilului în pericol?

Din nefericire amândoi puteau răspunde la această întrebare prin propria lor experiență.

– Iris, zise Sully care-și reveni primul, poți aduce agenda diseară?

– Dar nu trebuie s-o aduc.

– O ai cu tine?

Fetița înclină din cap și-și dus degetul la tâmplă.

– Nu este o agendă. A fost mai precis, dar eu am o memorie foarte bună, așa că acum se află aici.

Jessica se întoarse cu mâinile tremurând spre Sully.

– Phil n-ar vrea să fie implicată, mi-a spus că nu vrea ca Iris să-și amintească. Nu vrea să fie salvat.

– Nu! Izbucni Iris, trebuie să mergem. Iar Sully a spus că nu va fi prea ușor să-i păcălim. Jessie dacă lași ca tata să fie omorât va fi vina ta și n-o să te iert niciodată.

– Jessie este momentul ca profesioniștii să intervină.

– Dar au făcut-o deja, Sully. Asta sunt eu, o ucigașă profesionistă.

– Oprește-te, Jess. Una este să-l ucizi pe cel care venise cu scopul de a te ucide el pe tine, dar asta nu înseamnă că ești profesionistă.

– Nu, dar faptul că am ucis pentru guvern mă face. Povestea cu felul în care mă pot strecură în clădiri șI desface coduri este pentru adormit copii. Realitatea este că ucid oamenii. Toți cei din agenda lui Phil o fac. Iar eu sunt cea mai bună, dupa cum ai auzit.

Capitolul 14

Scurta ei confesiune nu mai fu necesară. Dar toate inadvertențele, toate jumătățile de adevăr rostite de ea îl învăluiră în straturi repetate. Jessie voia să-l ia de prost deocamdată. Îi oferea destul pentru a-l atrage, apoi dintr-o dată îl lăsa în întuneric. În final ea îi oferise și virginitatea. Și naiba știe dar nici un moment nu pretinsese că ar fi vreo inocentă.

– De ce ai făcut asta, Jessie?

– Pentru că Phil Munro mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

Sully găsi imediat și ultima piesă care lipsea din joc.

– L-a găsit el pe răpitor dacă poliția n-a putut s-o facă.

– Bingo! Phil Munro m-a recrutat când aveam douăzeci de ani. Mi-a arătat fotografia celui de al doilea răpitor, pe care n-o s-o uit niciodată și m-a întrebat dacă vreau să termin acțiunea începută de el.

Sully înțelegea prea bine cum decurseseră lucurile. Cu o jumătate de oră în urmă voia să-și ia mâna de pe întreaga poveste cu răpirea lui Phil pentru ca și ea să lase cazul.

– Totuși puteai să refuzi, Jess.

– Tu ce-ai fi făcut, Sully? Ai fi întors și celălalt obraz? Eu n-am putut. Dinte pentu dinte. Viață pentru viață. Iar Phil mi-a vrut sufletul.

– Fiecare bucățică.

– Nu, mi-am păstrat o parte neafectată. Am refuzat multe slujbe din câte mi s-au oferit. N-am ucis femei și copii. Numai gunoaie. Traficanți de droguri, teroriști internaționali, numai oamenii răi ai planetei fără de care viața poate continua nestingherită.

– Și ce-ai făcut, ți s-au terminat gloanțele?

– Du-te dracului, Sully!

– Numai după tine, doamna mea. Dar Sully regretă vorbele imediat ce le spuse; era evident că intrând în capacana întinsă de Phil, ea numai acolo putea merge.

– Și tu ai făcut același lucru, Sully, numai că ai scos mai întâi insigna. Așa că acum ai de ales, arestează-mă sau lasă-mă naibii în pace. Am o misiune de îndeplinit.

– Nu te duci nicăieri.

– Pentru a mă opri va trebui să traversezi acea linie pe care am observat că n-o treci niciodată, Sully, va trebui să mă rănești și știu că n-o vei face. Chiar dacă ucizi cu sânge rece nu tragi în femei și copii.

– Nu conta pe asta, Jess. Mi-am ucis tatăl, cred că mă pot descurca și cu tine.

Jessica îngheță, refuzând să-l creadă.

– Te-m prevenit, Jessie.

– Poate ar fi fost bine să-ți previi și tatăl.

– Am făcut-o, Jess. Chiar înainte de a-l ucide i-am spus să-și ia mâna de pe mama pe care o strângea de gât. N-a ascultat; acum sunt morți amândoi.

Pe moment mânia ei se risipi imaginându-și ce se întâmplase. Dar ea nu-și putea permite slăbiciuni, avea ceva de dus la bun sfârșit. Nu putea să-l lase pe Sully să-i stea în cale.

– Nu pleci nicăieri, Jess. Chiar merită să mori pentru Munro?

– Phil mi-a redat viața atunci când nu mai avea nici un sens pentru mine. Iar din munca asta a noastră nu te retragi niciodată, după cum prea bine știi. Phil m-a protejat, este singurul care a făcut-o.*Și tu ai făcut-o cu mine, Sully.* Nu-l voi lăsa pe Phil să moară.

Pregătită pentru o nouă confruntare cu Iris, Jessica deschise ușa așteptându-se ca fata să plângă în pat. Sau să tragă cu urechea. Dar când văzu că nu se afla acolo Intră în panică.

– Iris a dispărut, spuse ea cu jumătate de glas observând că Sully o urmărea pas cu pas. Cred că s-a dus să-l salveze pe Phil.

– Poate că s-a dus acasă. Știe unde se află Phil?

– Da, în portul Landreth.

– Dumnezeule, dar este un loc periculos nu glumă! Cum poate ajunge acolo? Crezi că mi-a luat bicicleta.

– Știi că are o memorie fantastică, Doamne, trebuie s-o prindem din urmă! Dar apoi ea lăsă mâinile deznădăjduită să-i cadă pe lângă corp. Nu cred că mai putem ajunge la timp. Răpitorii așteaptă să vadă mașina mea. Cred că vor fi doi. Unul în mașină cu Phil și unul care mă așteaptă.

Noi vom trage primii. Tu va trebui să tragi în cel din aer liber. Tu va trebui să-l ochești pe cel pe care eu n-am cum să-l văd.

– Al treilea?

– Da, eu mă voi duce la răpitori iar el va trage în mine, cred că ăsta el este planul.Tu o să-l ochești înainte ca el să mă nimerească.

Iris urcă pe bicicleta lui Sully, decisă să-și salveze tatăl. Și nu putea fi un loc mai potrivit pentru asta decât un port cu multe bărci și oameni. Convinsă că răpitorii nu-i puteau face nici un rău ziua în amiaza mare ea pedală și mai repede pentru a ajunge la chei pe un drum scurt. Unde naiba or fi răpitorii? se întrebă ea. Nu mai fusese în acest port niciodată, dar presupusese că era asemănător celorlalte de pe celelalte insule. În fața ei bărcile cu pânze erau aliniate ca o creatură marină gigantică iar mirosul greu de pește stătut îi umplu nările. Undeva, un indicator făcea reclamă bărcilor care se puteau închiria pentru 12 ore. Deodată auzi zgomotul făcut de roțile unei mașini;

dar nu era a lui Sully sau a Jesicăi. Tata, șopti ea încercând să-și facă singură curaj. Lăsă bicicleta și porni spre mașină. Nu trebuia decât să spună cine era și lucrurile se vor rezolva. Dar când ajunse mai aproape realiză că făcuse o greșeală.

– Ținteşte la picioare, zise Jessica, asta în cazul sunt eu țintită. Am și o pușcă în spatele mașinii însă nu cred că e cazul s-o iau cu mine.

– Dar cel care așteaptă să tragă în tine? Crezi că gândește la fel? Dar ce naiba se vede acolo, Jess?

– Nimic deosebit, niște bărci cred că așteaptă să fie reparate. Nu, semnul zice ceva despre închirieri, parcă. Dar mașina de acolo pare a fi ceea ce căutăm, sunt doi bărbați în ea.

– Iris?

– Nu, n-o văd.

Jessica opri mașina șI coborî.

– Nu-i lăsa să te omoare Jessie, mai avem multe de făcut împreună.

Nu mă face să-mi doresc ce nu pot avea, Sully, se gândi ea. Ajută-mă doar să-mi îndeplinesc misiunea și s-o recuperez pe Iris.

Jessica îl lăsă pe Sully deoparte și lumea ei se concentră asupra unui singur obiectiv.

Unul dintre bărbați, șoferul, coborî și veni spre ea.

– Cu tine am vorbit la telefon?

Jessica încuviință din cap căutând-o din priviri pe Iris.

– Am nevoie de o dovadă, zise bărbatul.

– Va trebui să scrii ce-ți dictez eu și să-i arăți lui Phil, n-am vrut să rup vreo pagină din agendă.

– Nu asta a fost înțelegerea.

– Înțelegerile se mai schimbă.

– Mai vedem noi. El făcu un semn cu capul bărbatului rămas în mașină care deschise portiera și i-o arătă pe Iris. Ne-am asigurat și noi într-un fel. Dacă nu ne dai acum ce trebuie, o va face Phil oricum. Imediat ce va deveni conștient.

– Băieți, zise Jessica pe un ton împăciuitor dar trăgând piedica armei. Cum să vă dea Phil ce vreți? Nu știe unde se află agenda.

Jessica se rugă ca Sully să fie gata să tragă odată pentru că simțea o altă armă ațintită asupra ei.

Grozavă fată, își spuse Sully lăsând portiera mașinii deschisă. Îi dăduse timp să atragă atenția celor doi bărbați înainte de a se mișca. Se întinse cu grijă pe bancheta din față și astfel avea în fața ochilor toată imaginea. Dacă Jessie avusese dreptate el va auzi o împușcătură înainte de a-l vedea pe cel care trăsese.

Auzi prima împușcătură care venea dintr-o barcă de pe lateral. Apoi următoarele două fură simultane, una a lui și alta a altcuiva.

Urmă imediat și o a treia. *Jessie, mă rog să fi fost pistolul tău. S*ully văzu cum omul lui cade și se concentră asupra lui Jess. Apoi, la interval de o secundă trase. Cei doi bărbați căzură la pământ. Jessica și Iris erau în picioare. Dar în secunda următoare ridică din nou pușca și strigă:

– Jess!

Jessica îi scotea călușul lui Iris când auzi strigătul lui Sully. Ridică imediat capul, se răsuci și o împinse pe Iris. Îl văzu căzând pe cel de al treilea tocmai când glontele lui se înfipse în spatele ei. Sully veni în fugă spre ea.

– Jess, o să te faci bine, mă auzi!

– Sully? se auzi scâncetul lui Iris. Tata este în mașina de acolo.

Sully se rupse pentru o secundă de Jessica și dezlegă mâinile fetei.

– Iris, am nevoie de ajutorul tău. În mașina lui Jess vei găsi un celular, formează 1911 și nu închide până când nu spui unde ne aflăm. Apoi, ajută-l pe tatăl tău. Poți face asta?

Fata încuviință și porni în goană spre mașină. Sully își scoase cămașa, o rupse fâșii, apoi o ridică pe Jess pentru a vedea unde era rana. Observând că-i cam pierise culoarea din obraji el intră în panică.

– O, Doamne, m-ai adus aici unde a trebuit să fiu, mi-ai cerut să uit trecutul și am făcut-o. Dar nu mi-o lua și pe ea. Nu mă lăsa din nou singur. Tocmai acum când am înțeles ce înseamnă dragostea.

Iris reveni lângă el.

– Vin în cinci minute, Sully. Apoi văzând-o pe Jessica fata izbucni în plâns.

– Jessie?

– Du-te la tatăl tău, îi ceru Sully.

Jessicăi nu-i plăcea unde se afla dar mai ales nu-i plăcea durerea aceea puternică. Dar ceva o făcea să nu-și piardă cunoștința. Era Sully, cu vocea lui puternică, repetându-i mereu c-o iubea. Stai cu mine, Jess, te iubesc.

Era cineva care o iubea. Când deschise ochii nu mai era în port, se afla într-un spital, iar alături de patul ei se afla Sully care o veghea.

Sully deschise ochii și Jessica se trezi privind în cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată.

– Te iubesc, Jess. Trecutul nu mai contează, vom fi mereu împreună de acum. Te voi iubi întotdeauna. Așa cum mi-ai cerut mereu în aceste două zile de când ai fost în stare de inconștiență. Ți-au scos un blestemat de glonte din umăr, Jess, ai pierdut mult sânge. Ai fost aproape de moarte. Oricum vei primi o medalie din partea poliției pentru ce ai făcut, pentru că ai salvat-o pe Iris, pe Phil. Nu-ți mai spun că Phil abia așteaptă să te vadă și să-ți mulțumească.

Epilog

Către divizia de poliție 2984 Jericho
data : 8 dec 1997
catre: Jack Benjamin
de la Sullivan Kincaid
ref. la : concediu medical pentru îngrijirea copilului.

Obstetricianul i-a cerut soției mele să rămână la pat pe durata sarcinii. Mai are o lună dar s-ar putea să nască mai devreme– doctorul spune că este posibil în cazul gemenilor.

Când gemenii se vor naște voi avea nevoie de concediu pentru îngrijirea lor, voi cumula zilele libere pe care nu le-am luat niciodată. Va trebui deci să nu vă mai bazați pe prezența mea timp de nouă săptămâni, cel puțin. Știu că va fi greu pentru voi, Jack, dar am așteptat prea mult pentru a-mi întemeia o familie.

Sfârșit